

શ્રી સુભદ્રા સત્ય ચારિત્ર.

સર્વ જૈનધર્મિ ભાઈઓને માટે.

બનાવનાર તથા છપાવી પ્રસિદ્ધ

કરનાર.

શા. કેવાળદાસ ડાકરસી.

મુ. રામપુરા.

અમદાવાદ.

પાનકોરને નાકે ઘાંચીની વાડીમાં

“એન્ડ્રો વર્નાક્યુલર પ્રિટિંગ પ્રેસમાં”

નથુભાઈ રતનચંદ મારફતીયાએ છાપ્યું.

કર્તાની રજા સીવાય કોઈએ છાપવું કે છપાવવું

નહી સર્વ હક કર્તાને સ્વાધીન રાખેલા છે.

સને ૧૯૯૪ સંવત ૧૯૫૦

કિંમત રૂ—૩—૦

શ્રી સુભદ્રા સત્ય ચારિત્ર.

સર્વે જૈનધર્મિ ભાઈઓને માટે.
બનાવનાર તથા છપાવી પ્રસિદ્ધ
કરનાર.

શા. કેવળદાસ ડાકરસી.

મુ. રામપુરા.

અમદાવાદ.

પાનકોરને નાકે ઘાંચીની વાડીમાં
“એંગ્લો વર્નાક્યુલર પ્રિન્ટિંગ પ્રેસમાં”
નથુભાઈ રતનચંદ માસ્કૃતીયાયે છાપ્યું.

કર્તાની રજા સીવાય કોઈએ છાપવું કે છપાવવું
નહી સર્વ હક કર્તાને સ્વાધીન રાખેલા છે.

સને ૧૮૯૪ સંવત ૧૯૫૦

કિંમત ૩૦—૩—૦

સુચના પત્ર.

સર્વે જૈનધર્મી બાધઓ. આ પુસ્તકમાં મેં તમાગ નાટકાદીના રાગનો સમાવેશ કરેલો છે. તેનું કારણ કે હાલના ઉછળતા જુવાનીઆ બાધ તે નાટકાદીના રાગ વાંચવા ઘણા પ્રેમી થયેલા જોવામાં આવે છે ને તેઓ તે રાગને મોહીત થઈને પરધર્માંદી નાટક તથા પુસ્તકો વાંચે છે. માટે મેં સર્વ બાધઓનો તેવા રાગ વાંચવાનો સોખ જોઈ આ પુસ્તક તેવા રાગથી રચ્યું છે. તેમાં ખામી વીગરે દોસથી ભરપુર ભરેલું હશે. કારણ કે હું કંઈ કવી નથી. તેમજ કવીની વિદ્યા બણ્યો નથી તેમજ હું વિદ્વાન પણ નથી. ફક્ત મારી અલ્પમતી છે, જેથી કરી ભુલ ચુકની ક્ષમા માગું છું. વળી આ પુસ્તક રચીને મેં ઘણા જૈનધર્મી બાધઓ તથા શ્રી રામપુરાવાલા આગેવાન શેઠ ઉગરચંદ મલ્લકચંદને વાંચી જણાવ્યું. તેમાં સર્વેએ મને આ પુસ્તક છપાવવાને મદદ કરી, તેમ તેમનો મત મળવાથી છાપવાનું કામ શરૂ કરાવ્યું. પરંતુ હું વાંચનાર બાધઓને વીનંતી કરું છું કે મારી ચુક થઈ હોય તે ક્ષમા કરશો ને તેના મુળ લક્ષ્ય પર આધાર રાખી આપ સાર લેશો.

મુ. રામપુરા
અથવા
ગટીસણા.

}

લી.
શા. કેવળદાસ ઠાકરસી.
શ્રી જૈનધર્માબિલાસી

શ્રી પરમાત્મ્ય નમઃ

શ્રી સુનદ્રા સત્ય ચારિત્ર.

જો તું ખવારી ચાહે સારી. એ રાહ.

નાથ નિરંજન ભવ દુખ ભંજન, અતી ગુણ અંજન ત્રીલુપતી;
અચળ ગતિ, તુજ સેષ્ટપતિ, મતિ ગુણ છતી, છે સીદ્ધ ગતી.
મુનીવર વંદે, કીયા આનંદે, સદા સુખ છંદે, શીરનામી;
અવિચળનામી, અંતરખમિ, તુજ ચર્ણુ પામી સુખી સજ્જન.

ઉપકાર તુજ અગાપ, ભવિ કષ્ટ કાપ;
શેવક શીશ નામે આજ, શુભ કરાવો કાજ.
અદ્ય માહરી મતી, આપાર આપનો અતી.
જાણું સર્વ તુમ પ્રતાપ, સહાય કરો આપ.
સહાય કરો શાંતીનાથ—સેવક કેવળ જોડે હાથ.

(શ્રી જગતપતિ) રાગ. કલ્યાણ.

માતુ સરસ્વતી, કરે વત્સ વિનતી;
રંગ દો ઉગંગથી, આ ગ્રંથમાં અતી.
નવ ખંડમાં નામાંકિત છે, ભુગિ જળ થળ આકાશ.
કવિ જન પામે કીર્તી ઝાઝી, તે સૌ તારી આશ. માતુ.
ગદ વાત તે કવિ પક્ષે થઇ, સોભાવો સુદ્ધ વાણુ;
ગતિ મતિ છે અજળ તાહરી, કો નહી તુજ પ્રમાણુ. માતુ.

(૬)

તરણુ તુલ્ય નહી હું તુજ પાસે, આપ મનોહર માત;
કરું વિનતી ગ્રંથ બનાવવા, મેહર કરો સાક્ષાત. માતુ.
પીંગળ પાઠ નથી હું બણીઓ, નથી કવી છું રાંક;
કરો કેવળપર કૃપા માતુંશ્રી, કોઈ ન કાઢે વાંક. માતુ.

(માઠ તાળ દાઢરો.)

છે શુદ્ધ વાણી, હૃદયે જાણી, પુણું રાખીને પ્યાર;
શીખ આસાણી, ખરી નીશાની, લ્યો ચીત જાણી. પુ.
ચીત રાખતાં અર્થ સરે સૌ, આવે બુદ્ધી અપાર;
શાસ્ત્ર ઉપરથી રચ્યો ગ્રંથ આ, સાચો સૌ વિસ્તાર;
નયણે નિહાળી, વાંચો વીચારી. પુ.

જાબુદ્દીપમાં જય જયકારી, સુસોભિત શેહર રસાળ;
વસંતપુર મન મોહે દેવનું, ઓપે અલી ઉજમાળ;
સુખ વીસ્તારી વરતી સારી. પુ.

વસે શેઠ જીનદાસ અનોપમ, ઉંચ શ્રાવક શણુગાર;
પુન્ય દાનમાં પ્રીતે ખરચે, દીન અધિક દાતાર;
સેવે સત્યધારી, જીનજયકારી. પુ.

શીયલ્લવંતી નીજ, ઘેર કાંમની, જીનમતી જય નામ;
ગુણ અનોપમ એહ સતીના, પુણું પુન્ય પ્રણામ;
જીન ધર્મ ધારે ગ્યાન સ્વીકારે. પુ.

ગુણ ગ્યાની, એ શેઠ શેઠાણી, સદા શુદ્ધ પરીણામ;
અધિક પુન્યથી ઉપની બાળકી, નીર્મળ રાખ્યુ નામ;
નામ વિચારી, સુભદ્રા સારી. પુ.

શુદ્ધ ગુણી ઉપની આ સૂબદ્રા, સમકીત કેરી સેજ;
સીરોગણી શું સુંદર ગ્યાનમાં, રંગ ચંદ્રમા તેજ;
સુંણી શીખ સારી, થઇ ઉપકારી. પુ.

આજ વયે તે બણી, આજકી ગુરૂ પાસ અબ્યાસ;
વર્ણન કરતાં પાર ન આવે, અંતર ગ્યાન ઉલાસ;
વિદ્યા બણતી ગુરૂગુણ ગણતી. પુ.

રૂપ અનોપમ સાદે મેના, પુણે પદમણી સાર.
હંસ ચાલ તે સદા ચાલતી, ગુણ તણો બંડાર;
તેલ તણી નીતિ, સુણો ધરી પ્રીતી. પુ.

(સૂબદ્રાના ગુણ જોઇ જનમતી હરખીત થયાં. પરંતુ તે-
ના જોવો બુદ્ધી સાળી બરથાર મેળવવો તે માટે ચીનાથી
પોતાના સ્વામી પ્રત્યે કહે છે.)

ત્રીતાળી ચોપાઇ.

મુંણો સ્વામીનાથ સીરતાજ, યાદ આવી ઉચાટની વાત.
સુખ ચેતે સુમદ્રા શાણી, પૂર્ણ શાસ્ત્રે પવીત્ર પ્રખ્યાણી.
ઉપકારી અને બુદ્ધીશાળી, શોધીએ સમ પુરૂષ સુધારી.
યોગ્ય ઉમરની થઇ એની, શેહરમાં આપર થઈ એની.
ધર્મરાગને વૈરાગવાળી, હરખે ગ્યાની બુદ્ધી જોઇ સારી.

જનદાસશેઠ—ત્રીતાળી ચોપાઇ.

આજ પંપાજ એવા સુધારો, વાત બનવી લેખે વીચારો;
ગુણવંતીને ગિરીવર દેશે, જહાં જન્મ અંક ત્યાં લેશે.
કામ આવે ન આપણું ધાર્યું, વાટમાં જાય જાણો વિચાર્યું;

આડી રાત નવ કરો પંચાત, ચુરી ચીંતા રહો રજીયાત.
 અને લખ્યા લલાટે જે લેખ, નહીં એમાં આવે અવરેખ;
 સોચ કરતાં શુદ્ધ ન થાવે, ખ્યારી કર્મ લખ્યુ તે ખનાવે.
 સોચ કરવો નહી કદી કાંમ, વિધી લેખે અને જુગમાંમ;

(સુમદ્રાને ગુણવાનને સ્વરૂપવાન જોઇ કેટલાક સાહુકારે
 માગણી કરી. પરંતુ તેઓ પરધર્મી માટે જીનદાસ શેઠે કા-
 ગપક્ષીને પાયસ આપવા જોવું તે કાર્ય ધારી વિચાર્યું ના કહી.)

(સ્વામી માહુરા છા સોહામણા)

ચતુર વણિક ચંપા પુરમી, વસંત પુર મોઝામ; (૨)
 વહેપાર કારણ આવતો, સિદ્ધી સહેર જાગર. ચતુર
 વચન વહે વાટમાં જતા, ચરી સજ્જન હાથ; (૨)
 ઈજ્જતવંતા સાહુકારનું, જતાવો સાર હાટ. ચતુર.
 સજ્જન કહે સુંણો શેઠજી, સડક દીસે આ સીદ્ધ; (૨)
 જીનદાસ વણીક વડો વસે, તેનું નામ પ્રસીદ્ધ; ચતુર.
 પાંચે તે ચાલ્યો તિલાં, આજ્યું જીનદાસ દવાર. (૨)
 હર્ષ થકી ઉતારો ક્યો, ક્યો જુદાર વહેવાર; ચતુર.

(જીનદાસ શેઠ આવકાર આપી પુછેછે.)

(નારીના કટાક્ષ)

શેઠજી સાહુકાર, આપ કહો કાણુ ઠામ;
 બસે પધાયા ભાવ ધરી, ફરમાવો જે કાંમ.
 સમં છેક છોડી રહી, કરો જે કામ આજ;
 નીકળ્યા પરદેશમાંતો, આણવી ન લાજ.

(૯)

કેવો ધર્મ કુળ પાળે, સંસારે સું સુખ;
વહેપાર સું કરોછો, પ્રીતે કંડા મુજ પ્રગુખ.

બુદ્ધીદાસ— રાગ સદર.

ગામ ચંપાપુર, નામ મહાર બુદ્ધીદાસ;
કાજછે વેપાર સાર; આવીઆ આવસ.
સર્મ શાણા રીછે એમાં, એજ કાજ આજ;
બૌદ્ધ ધર્મ આપકુળ, પાળે સુખ સમાજ.
સુખ સું સંસાર દિમે, હાત્ર વયસ્થા ખાળ;
પરણ્યા નથી શેડ સુણો, ઉદયમ એ વેપાર.

જનદાસ—

ભણે કરો વેપાર આજ, રહેા ખુશીની આગ;
પાંગવુંછે પુન્યે લખ્યું, ગામ કે પરગામ.
રહેા સુખેથી રોજ, મોજ મન વીશે ધરી;
ખુસી રીતે ખાઓ પીઓ, ચીંતા પરહરી.
છે પ્રભુ પ્રતાપ સૌ, સંતાપ તંનથી દુર;
મજા મન વાપરી, વાધો વેપાર પુર.

જનદાસના આગ્રહને ભાવ જોઇ બુદ્ધીદાસ ત્યાં રહેવા
લાગ્યો. પરંતુ થોડા દિવસમાં શુભદ્રાને જોઇ મોહ પામ્યો
તેથી જનદાસ પ્રત્યે કહે છે—(સુણો નગર શેડ) એ રાહ.

સુણો વાત એક (૨) અંતરમાં આપ ઉતારી;
તુમ સુતા સાણી છે જે, સદા ગુણવાળી.
કરો સ્નેહ સાથ (૨) પૂર્ણ પ્રેમ મને આ પ્રસંગે;

(૧૦)

પરણાવો શેઠ પવિત્ર, કહુ મૂળ સંજે.
આ વાત એક (૨) લ્યો આપ અંતરે ધારી;
અંતરમાં થયો અભિલાસ, મને આ વારી.

શુનદાસ— રાગ સદર.

સુંણો બુદ્ધિદાસ (૨) ઉચરો સું વિણ વિચારે;
મુજ પવિત્ર પુત્રીની સાથ, મોહ સુધારે.
કાઠીએ બહાર (૨) વચન સું મુખથી;
કૃત્ય સાદસ સગજે બોલ, હલકો પડે દુખથી.
ધીક મોહ ધીક (૨) બવી હારે લજ્યા બારે;
કંઈ મુવા મોહથી ઠેર, થઈ દુનીઆ પારે.
તુમ ધર્મ દેર (૨) જૈન ધર્મ જાણીએ સારો;
પરધર્મે પુત્રી વરે, બુલ્યા જન્મ મારો.
છે છેક ગરીબ (૨) આ જુગમાં બાળકી બાળા;
આપે ત્યાં જાવે એહ, જાંણી મન સારા.
ધીક સાદસ કૃત (૨) પરધર્મે પુત્રી દેતાં;
અપરાધ કુળમાં એહ, વીચાર ન લેતાં.
એ વાત આપ (૨) મુજ પાસે ફરી ન કરસો;
નહી દઉં પરધર્મે સુતા; ન એમ ઉચરસો.

(શુનદાસનું આવું બાસણ સાંભળી બુદ્ધિદાસ નિરાસ થ-
યો પરંતુ વીચાર્યું કે હવે જૈનધર્મ પાળુ જોઈ મને પુત્રી
આપશે. એમ ધારી કપટરૂપે તેમજ કરવા માંડ્યું.)

(સ્વામી મહારા છા સોહામણા.)

કપટ કળા ધરી ધ્યાનમાં, અત્રી આણ્યો વીચાર (૨)

ઉપર ભાવે આદ્યું, જૈનધર્મ આવાર. ૩૫૮.

નવકાર પદ પુરા પઢે, લહે સાર શ્રીકાર (૨)

દીન પ્રતે દેવ વાંદવાં, જેમ હરખ અપાર. ૩૫૮.

મન વીચારી મુનીને નમે, વંદીને વારંવાર; (૨)

હિનાં પાણી પીએ પ્રેમથી, આંણ્યો સર્વે આચાર. ૩૫૮.

ધર્મ ધરે એક ધ્યાનથી, પાળે સું પૂન્ય સાર (૨)

સર્વ આચાર ઉચીતમાં, આંણ્યો સાધવા સાર. ૩૫૮.

પૂન્ય કરે પૂર્ણ પ્રીત સમ, આણી એજ વિચાર; (૨)

અર્થ ગાટે સર્વ આદ્યું, લેવા વાંચીત સાર. ૩૫૮.

(ખુદ્દીદાસને ધણા દીન આવો ધર્મ રાગ વાલો જોઇ.

જનદાસ શેઠ પોતાની સ્ત્રી પ્રત્યે કહે છે.)

(ગુરુ ગોવિંદના મહિનાનો.)

ગુણવંત થયો ખુદ્દીદાસ, સંગત સારીરે;

ધર્મમાંહી સદા છે ધ્યાન, દીસે પુન્યશાળીરે.

ચાલ છે પક્ષી હંસ સમાન, રહે મૂની સંગેરે;

વૃત્તે વીવેકથી સૌ વૃત્ત, ધરી ધર્મ અંગે રે.

શુદ્ધ ખુદ્દને ન્યાયદાર, ન ચાલે અનિતી રે;

કદી કરે ન કોથી કલેશ, સર્વ સાથે પ્રીતીરે.

વિદ્યા કુશળ તણો કળાબ્યાસ નીલ કરે છે રે;

દીસે દાંન તણો દત્તાર, સદગુણ સર્વે છેરે.

ફેડી ચાલ નહી લવલેસ સદા સત્યકારીરે;

વૃત્તે નીર્મળ રીતે દમ્ભેશ, વાત વીચારીરે.

જનમતી—હા. સ્વામીનાથ ખુદ્દીદાસ તો ધણા ગુણ-

વાન થયા છે. જોના સમાન સાણો ને સારા લક્ષણવાળો
પુરુષ તો હું ક્યાંય જોતી નથી, જોના પ્રણામ જોત, જ-
નદાસ શેઠે બુદ્ધિદાસનો સાચો ધર્મ શ્રદ્ધા કરેલો ધારી.
સુલક્ષણે ભરેલો જોષ, પોતાની શાંત સ્વભાવની પુત્રી સુ-
ભદ્રાનો વીવાહ કર્યો.

જનમતી શેઠાણી-(હે હરણાંખી હાંમ નહારે)એ રાહ

સ્વામી આજ ઉદાસ અંતરે, ઉપન્યો મુને અપાર;
દાવાનળ દુખ દૂર થયુ સૌ, આસ ફળી આ વાર. સ્વા.
સાંન સ્વભાવી જોન સુભદ્રા, બાણી ગુણ ભંડાર;
ઠંડી દ્રષ્ટી થઈ દેખતાં, ગોચ્ય મલ્યો ભરથાર. સ્વા.
સફળ થશે સૌ દાન આપણું, દેવે આસીસ જોન;
સદા સુખમાં કાળ કાઢસે, મળસે સૌ સુખ જોન. સ્વા.
જગતપતિજો જોડું આપ્યું, જાંને બુદ્ધિવાન;
ધરે સદા તે ધર્મ ધ્યાનમાં, લેશે સુખ સમાન. સ્વા.

જનદાસ શેઠ—

હે હરણાંખી હાંમ હાંમશું, આંણો અંતરે આજ;
પ્રાપ્ત થાય સૌ પુરવ પૂન્યથી, સુખ દુખ કાજ અકાજ. હે.
હરખાવુ નહીં હૈયે ઝાઝું, આણી અતી ઉગંગ;
સામાતીક રહો સુચીત સોધી, આણો નહીં ઉછરંગ. હે.
પળ એકમાં રચે પરમેશ્વર, સારા ખૂસા બનાવ;
વ્યાપક છે એ ઘડી ઘડીનો, તારે બુઝાવે નાવ. હે.
કરે વીપળમાં રંકને રાજ, રાજ કરે ઝઠ રદ;

જળના સ્થળે થળ ચડાવે, કળા ઝોની અનહદ. હે.

જનમતી—સલ કહો છો સ્વામીનાથ જે જે કાર્ય કરી
હપ કરવો તે સુચીત નથી, પણ હું સ્ત્રી જા-
તી માટે મને ગર્વને હર્ષ થયા વિના રહે ન-
હી. કારણ કે સ્ત્રીની જાતમાં કાષ્ઠકળ ઉત્તમ
હોય ને બીજી તો તમામ મારા જેવી હોય
તેમાં વીપત પડે, સલ કહો છો સ્વામીન આ-
પનું વચન સલ છે.

(નાથ કેસો ગજકો બંધ છોડાયો)

બુદ્ધિદાસનો વિચાર

હાય હીરો આ સૌ ઉદમથી આયો.

મોટી છે મીલકત એ ઉદમ, સંકટપર છાયો; હાય.

સુખ મળે સૌ ઉદમ કરતાં, પ્રગટે વાત વીચારી;

સંકટ નાશે એહ શેવ્યાથી, અધીક લાભ લડું ભારી. હાય.

ઉદમ વીના નર જુગમાં અંધા, ખાવે સું ખુશકારી;

કુર્ગુણ હાલછે હમેશ તેહનાં, જાવે બવ બમંકારી. હાય.

ઉદમ વીના નર અભય રેવે, ભાગે ભડ વેહેપારી;

દીન પ્રતે દૂખ દાહ સમ પ્રગટે, કહું આ વાત નીહાળી. હાય.

ઉદમ કરતાં મગ્ન થઓ હું, વાંચીત સુખ આપારી;

ઉત્તમ થયું આ અપાર નાંણુ. સૌ ઉદમ અધીકારી હાય.

વાંચીત સુખ મળ્યું ઉદમથી, વાંધ્યો જશ જયકારી.

સદગુણને સકળ શોભતી, પ્રેમે પરણ્યો નારી, હાય.

સમકીતનું મૂળ છે આ ઉદ્ધમ, બણે ઝ્યાન નરનારી;
એહ થકી ઉપકારી રીઝે, આપે લાભ અપારી. હાય.

વળી વીચારે છે:-અહા જે જે નશીયમાં હોય તે બી-
ના ઉદ્ધમ વિના પ્રાપ્ત થતી નથી—

એમ વિચારતો સુભદ્રા સાથે વૈષ્ણિક સૂખ ભોગવતો
કેટલાએક કાળ પર્યંત ત્યાંજ રહ્યો. ને વ્યપારમાં ધણું દ્ર-
વ્ય ઉર્પાજન કર્યું; ઘણા કાળ વીત્યા પછી પેતાના શ્વસુર
પાશે પોતાના દેશ જવા માટે વીનતો કરી તેથી.

જસોધન— (મુજ ઉપર ગુજરી પીતા પાદશાહ
જાણી.) એરાહ.

હુ કહું છું સુંણને આપ, વાત છે સાણી;
ઉચરયા ઓછી મુજ પાશ, બંધી મેં જાણી. ટેક
બંધે જાઓ તમારા દેશ, સોભા છે સારી;
ઉચાટ મુને આ વાર, અજળ દૂખકારી. હ
ગુમ કુળે ધર્મનો ફેર, દૂખ એ મોટું
પસ્તાવું પારંપાર, થાય ચીત જોડું. હું
છે ગુણવાળીને ગરીબ, સુતા એ મારી;
નીજ સસરા કુળના ભયે, ધ^૧ જાય હારી. હું
આધિનપણે ઉંચ ધર્મ, કેમ સચવાએ;
એ તથા ઉચાટ અપાર, અમોને થાએ. હું

બુદ્ધીદાસ— રાગ સદર.

ઉચારુ મુંડ્યો મેં આજ, વાણી દરકારી;

કરું હું એ વાત વિચાર, અંતરે ધારી. ટેક.

સૌ છોડો શોક ઉચાટ, શેઠ શાંણા;

સું આંણી અતી બિદાશ, આપ ગભરાણા.

જેમ જૈનધર્મ જયકાર, પળાવું પ્રીતે;

કદી ધર્મ આવરનો સંગ. આપુ ન ખચીતે.

આપું હું અવર અવાસ, વાસની પાસે;

નવ કરવો પર ધર્મ સંગ, ન રહો ઉદાસે-

હવે આરા આપો આજ, અંતરે ધારી;

સૌ છોડો શોક ઉચાટ, વાત વહેવારી.

બુદ્ધીદાસના વચન સાંભળી શેઠે તૂટતજ આરા આ પી;
બુદ્ધીદાસ તથા સુભદ્રા જયછે. સુભદ્રા પ્રત્યે જનમતી માતૃ
શીખામણુ આપેછે,

(સૈયર હુખ શું દાખવું.) એ રાહ.

કુશળ હજે સદા દીકરી, ધરજે નીર્મળ ધ્યાન;

જૈન ધર્મ સદા પાળજે, જેમાં મોટું છે માન. કુશળ.

સત્ય શીયળ સદા પાળજે, લઘ સાસ્ત્રનો સાર;

સાસુ નણુંદ પરીવારની, સહાય કરજે સંબાર. કુશળ.

ઉતર દધસ ન એક તું, સુંણ વીણ વહેવાર;

સાંખી રહેજે શુદ્ધ નીચનો, ગુણ એમાં અપાર. કુશળ.

પતિતણી કરજે સહાયતા, જણી જન્મ સફળ;

આણ ન લોપીસ લેશ તું, જેથી શોભે ઉમર. કુશળ.

ધર્મ તું એક આરાધજે, સાસન દેવી છે સહાય;

આવકાર દેજે સઉ જતને, જેથી કુળ વખણાય. કુશળ.

ચીત ચીંતા સૌ ચુરજે, ધરજે દયા સ્વભાવ;
 સમરણ કરજે નવકારનું, સ્વપ્ને નહીં ભેટે તાવ. કુશળ.
 આત્મા લે આ ઉત્તાસથી, કાયા કરજે નીરવાણ્ય;
 કહેવું પડે તેવું કાંઈ નથી, તું છે ચતુરસુખણ. કુશળ.
 કલ્પાંત કરવું નહીં તાલરે, કાઢી પુત્રી આવાર;
 મૈયર છોડી જવું સાસરે, શોભે રીત એ સંસાર. કુશળ.

(સદા કુશળ થાઓ એમ કહી શેઠ તથા શેઠાણીએ
 નીર્ગમન કરતાં આત્મા આપી, ખુદીદાસ તથા સુભદ્રા કેટ-
 લાક દીવસે પોતાના દેશમાં આવ્યા ત્યાં પોતાના ચંપાપુર
 નગરમાં પોતાના પીતાજીના ધર પાસે ગ્રહમાં સુભદ્રાને રા-
 ખી, ખુદીદાસ પોતાના માત પીતાને કહે છે.)

કવી ૧—ચાલ.

આહા માત તાત, સુણો સુત કહે વાત;
 સાચ નનંણકે સાક્ષાત, ખાત એક આ ઉમેદગી.
 લાવ્યો ગુણવંતી સતી, સદા આપે સુખ અતી;
 કરે ડુળ તણી કીર્તી, પ્રીતી હે ધર્મ ભેદગી.
 સરસી જેસી સ્વરૂપ હે, ભક્તીમાં અનુપહે;
 બાપ જેસે બડે ભુપ, ઉચ કુળે ઓપતો;
 સુતા તેની દીધી નાર, જેથી શોભે ધરખાર.
 સૌ લેવો સંસાર સાફ, જગતમાં જે શોભતો;
 ધરે ધર્મ ઉંચ સદા, ઉદારી ન આણે કદા.
 વૃત્તે સત્ય સદા સદા, વસાવી આવાસમાં;
 માત તાત જોડુ હાથ, રહેવું મારે ઓની સાથ.

આપો રમ આજ, આજા ઈન્ધુ ચીત આસમાં.

બુદ્ધીદાસના માતા પીતા—(દક્ષીણી રાગની લાવણી)

સુત રહો સુખે, સોક સૌ તજીનેરે, આજા આજ, કુશળ કાજ,
સુખ સગાજ, રહો સદાજ, જગકર્તા ભજીનેરે. સુત.

આણીએ આણુંદ ઊરમાં સદાયરે, અતી ઉપકાર, છે આવાર,
શાસ્ત્રસાર, શીખ્યો અપાર, જેથી ચીત હરખાયરે. સુત.

રહો છીએ ખુશી, સર્વ અમે આજરે, સીર સહુર, આણી નુર,
ચીંતા ચુર, મુકો દુર, સુખે કરો સુદ્ધ કાજરે. સુત.

ધન્ય આ ધડી, થાઓ કુશળ કાગરે, કહીએ એમ કુશળ ક્ષેમ,
બેલ જેમ વાધે તેમ, વાધજે તુમ હામરે. સુત.

સુભદ્રા પ્રત્યે બુદ્ધીદાસ—

(ગીરધારીરે વાત કહું છું વિચારી) એગહ.

પ્રાણ પ્યારીરે, આશ ફરી સૌ તારી; રહે સદા ધર્મ નીરમળધારી;

મુને આજારે, માત પીતાએ આપી, વહાલ કરો ગ્યાંન ગુણે વ્યાપી

પાળો વ્રત સૌ પ્રેમ થકીરે, ઉચારું વાત એ નાર નકીરે;

શોભે લગ્યા એહ થકીરે, પુણ્ય પ્રીતીરે ધરો ધર્મ ગુણકારી.

રહો સદા ધર્મ નીરમળ ધારી.

બોલું બોલેરે, નારી દીલવીયારો, ચાલ નથી મુજ પાસેનહારો

વેણુ બોતારે, એજ કુળ ગાંધી મોટી; થાવે જન સજનની કસોટી.

ખંપણુ મોટું, બોતાં વેણુરે, તોલ ઘટે તસ શીરે ફેણુરે.

પુટયા સમજે સાજાં નેનરે, ધીક ધીકરે—એ જીવીતછે ધીકારી.

ચાલ નથી પાસે નહારી,

વેણુવાળીરે, રહું હું આ અવાસે; શુદ્ધ ચીત રાખી રહું તું સગાથે.
 ગુણુવાળીરે, રહો સુખે આવારી; પાળો કોયા સૌ ઉત્તાસે તમારી.
 રાખો મન આકે માયારે, જેથી પસરે પૂન્ય શવાચારે.
 કરો નીર્મળ થાવે કાચારે, એહ દુઃકમરે—નાર આપું આવારી.
 પાળો કીયા સૌ ઉત્તાસે તમારી.

સુભદ્રા કહે—

શીર છત્રરે, સદુગુણી સ્વામી; સત્ય વચન સૌ અંતરગમી.
 ખરી આચારે, આ સર્વજ્ઞે તમારીરે, છે જૈનધર્મ સદા જ્યક્ષારી.
 નીત્યે ધરતું ધ્યાન નીર્મળરે, અરીહંત મક્તિ સદા અંતરરે.
 ભાગે સૌ સંકટ ગુણુવંતરે, નમૂ નિત્યેરે; ચણુમાં શીશ નામી.

સત્ય કહે આપ અંતરગમી.

સુખ વાંચીતો, નવ પદ થતી થાવે, દીન પ્રતે સૌ દૂખ હહાવે.
 સુખદારીરે, આ અમુલ્ય નવકારી, છે આ સમરતા ગુણુ અપારી.
 ધન્ય ધન્ય એ ઉપકાર અતીરે, નર્ક માંડી ન થાય ગતીરે,
 જીવીતમાં દે સુખ સંપતીરે, ધન્ય ધન્યરે—એ ભણુવા ભાવે.

દીન પ્રતે સૌ દૂખ હહાવે.

અનહરે ઉપકારછે એમાં, શુદ્ધ સમગ્રીત સૌ સોહે જેમાં;
 અહ મેવરે પ્રભુ અરીહંત પુરે, ધ્યાન ધરંતા ચીતા ચુરે.
 માટી ઘટથી છે કાયા કાચીરે, અરીહંત ભક્તીએ સાચીરે;
 જીવતમાં એ ગાણું જાચીરે, ભક્તી પ્રભાવેરે. આશ એ પૂરે.

ધ્યાન ધરંતા ચીતા ચુરે.

પ્રભુ ગુણુ ગાતી, અતી આણુંદ તે છે. તેને સર્વ કાર્ય
 પોતાની ઉત્કંઠા પ્રમાણે થયું તેથી વીચારે છે.

(દયાળુ દેવ કૃપાળુ તુ)

અરજ મારી ઉરે ધારી, સર્વ આસા પૂરી ઉપકારી;
 આ પ્રસંગછે ઊગંગ, ધારું જૈનધર્મ મન્ય મન્ય. અરજ.
 પ્રથમથી પ્રેમ, કર્યો કુશળ ક્ષેમ, કર્યું શુદ્ધ કાર્ય પ્રેમ જેમ અ.
 સુધર્મ સહાય, હૃદય આહર ખાય, જીવીતમાં જય જેથી
 અધીક પમાય. અરજ.
 ઉપન્યો આવાર, ઉલાશ અપાર; કર્યું ધર્મ કામ જૈનધર્મ
 થી જયકાર. અરજ
 ખરે ખાંનપાન સર્વ સુખને સમાન, જાણું આજરાજ ભર્યું
 ધર્મ પરે ધ્યાન. અરજ.
 ખરી ખુશ હાંમ, હોવે અરીહંત નામ; ભયથી જાણું સર્વ
 શુદ્ધ થસે કમ્મ. અરજ.

એમ વીચારી આજુદ સવભાવને દયા ભાવમાં પોતાનો
 કળ નીરગમત કરેછે, તે જોઈસાસુ નણુંદખેદ કરતી વીચારેછે.

(સૈયર દુખ શું દાખવું.)

સુણ સુતા વાત ગાહરી, ધરી ધ્યાને આ વાર;
 કલહણી અંધન વધુ, ભૂત નહી લગાર. સુણ.
 સર્વ સગાં કહે સમજણી, ધરનો ગ્રહયો ભાર;
 જાણે અતી જૈન ધર્મમાં, આપે જસ સૌ અપાર. સુણ.
 વળી વખાણે વરેગાર્યું, કહે દયાળુ દાતાર;
 સૌકો સારી સારી કહે, દેખે શું ઉપકાર. સુણ.
 અવગુણ એમાં અવસ્ય છે, કોને હોય તે જાણ;
 ભલી થઇ રૂરે શેહરમાં, દૂડ કપટની ખાંણ. સુણ.

મન ચીતવ્યું તે તો કરે, વાંચ્છીત ભોજન ખાય;
 ધર્મ તથા શ્વસુર કુળનો, તેનો કેમ ખમાય. સુભ.
 અવગુણ અપરમપાર છે, કહેતાં આવે સુપાર;
 સાંછી થઈ ફરે શેઠરમાં, વખાણે છે ગમાર. સુભ.
 અકાર્ય કાર્ય એકલું કરે, શોધે ક્યાંથી સુખોષ;
 દીન પ્રતે ચીત નવીન કરે; પકડાચ કરતાં શોષ. સુભ.
 એક રહે જન જુગતમાં, અવગુણી અતી યાય;
 ગુરૂ વીન ગ્યાન શું પ્રગટે, નકી વંડી તે જાય. સુભ.
 હવે આપણે હાગ ધારવી, જોવાને તેનું જોર;
 સુકુળવંતી સર્વે ગણે, જોઈએ શાહ છે કે ચોર. સુભ.
 એમ ખેદ કરી હમેશાં ગુમની રીતે સુમદ્રાની ચરવા
 જોવા લાગી, તેવામાં એક જૈન મુની ભગતપાનાયે સુમદ્રાના
 ઘેર આવ્યા, તે જોઈને સુમદ્રાની સાસુ પોતાના પુત્ર પત્યે.—

રાગ સદર.

સુત સપુત વાત ગાહરી, સુણો કરીને વીચાર;
 અવગુણ કપજસે આગળે, તજશે પ્રાણ તત્કાળ. સુત.
 કહુ સાચું સર્મ છોડીને, કુડી સુમદ્રા નાર;
 કૃત્ય કુકુ આજે કર્યું, કહેતાં લાજ અપાર. સુત.
 લેસે દ્રસન કરો મુ પમે, કાપ્યુ નારીએ નાક;
 ગાગ ઉમરમાં જે લાગીઓ, કદી થાગે ન પાક. સુત.
 નીચ કુળ નારી ન લાવવી, હવે કરીશ શું તું;
 જોર જરા નથી ચાલવું, ભુંડું જે જન થયું. સુત.
 સ્વાદ આખ્યો શેરડી તણો, પશુ ચરવાને જાય;

વયસન થકું જેના મન વીશે, તેને વિચાર ન થાય. સુત.
 સજન જોષ બસે આપે, કહું નવ ઘરે કાન;
 કામ ખરૂં એના અંતરે, રાખે ત્યાં નીજ ધ્યાન. સુત.
 અતી ઉપાય કરી રમે, સોધી હુનર હજાર;
 જોડુ ખરૂં નવી ઓલખે, નહીં સીમ જગર. સુત.
 સત વચન સુત જાણજો, માહર કેવું આ વાર;
 નહીંતો પરતામો આગળ અતી, તજસો પ્રાણ તત્કાળ. સુત.

માતૃ પ્રત્યે બુદ્ધીદાસ—

(થિક યુવા થિક મુજને.) એ રાહ.

વિચારી હચારો અરે માવડી, આપ વચન અમુદયજી;
 કોટી ઉપાયે એ હોય નહીં, આ છે તમારી ભૂદયજી.

વિચાર કરી વદો માતજી.

સીયળવતી છે એ સતી, જૈન ધર્મમાં દુપજી;
 આકાર વિના આ શું કહો, માર્છ કુકુ સ્વરૂપજી;

વિચાર કરી વદો માતજી.

મિથ્યાતી જોલ માતા કહો, થાય નમ્રગા આજજી;
 ખરો વિશ્વાસ છે તે તણો, જેમ જુગ મેઘ રાજજી,
 વિચાર કરી વદો માતજી.

માલમ કહો જગડ્યા તણી, પડી પોતાને કેમજી;
 તેરે ખરૂં ઉચરો મને, કરૂં મન ટાહુ હેમજી;
 વીચાર કરી વદો માતજી.

બુદ્ધીદાસની માતા—

સુત અદેશો ન આણસો, સાચી વાત આ અવશ્યજી;

વિશ્વાસ સો વિખવેલીતો, ચાલે ચીતથી અસ્ત્યજ;
ઉઠોરે વીચાર હ્યો અંતરે.

સાધુ તણી કરે સહાયતા, આંણી પ્રેમ અપારજ;
પવિત્ર ગણે પુત્ર તુજથી, પુણ્ય સાધુપર પ્યારજ;
ઉઠોરે વિચાર હ્યો અંતરે.

જુક જરર ન જાણુશો, નકી નીગુંણી નારજ;
સાધુ સાથે છાંની સર્વથી; માંણે સુખ સંસારજ;
ઉઠોરે વીચાર હ્યો અંતરે.

બુધ્ધીદાસ—

વહેમ વિશેસ ન આગુશો, મુકો માત એ વાતજ;
સત કોઠનું ન રહે જગતમાં, જમીન થાય ઉથલપાતજ;
વિચાર કરી વદો માતજ.

બુદ્ધિદાસ પ્રત્યે તેની માતા—

નથીરે ખખર આ સંસારની, સુણો પુત્ર સુખાંણજ;
જી કોષ્ટ નવ જોગણે, કપટ ચરિત્રની ખાંણજ;
ઉઠોરે વિચાર હ્યો અંતરે.

બુદ્ધીદાસ—

સુબુદ્ધી કરોરે માઠ માહરા, જાણું ખરી સતી એહજ;
અસત્ય ચાલે એવી એ નથી, નથી કુંભડ સ્નેહજ;
વીચાર કરી વદો માતજ.

પુત્રનાં આવાં ભાસણુ સાંભળી તેની માતા કોધથી ક-
હેવા લાગી.

(છે આજથી જહુકુળનીરે દશા ફરી) એ રાહ.

આ સાચ કેરી વાતને, શું છડે સદગરી;
જાંણજે જરૂર દશા, તારી તો ફરી. આ.

જશે નામને નીશાંન, કુળની કળા;
આવસે અવસ્ય દુખ, સુખ સૌ ખરી. આ.

લાગ્યો ક્યાંથી નાર આવી, નીર્ગુણી અહીં;
હરાવશે હાંમ નહી, દે બેસવા ઠરી. આ.

મુક મુક મમે ગર્વ, છોડીને હવે;
રહે લાજ તેવો લે, ઉપાય આદરી. આ.

યશે કુટુ કૃત્ય આગાં, દુખ આવશે;
નહી કરે વિચાર, તુચ્છ તણી દીકરી. આ.

નિમીત્ત સમાન બાપુ, 'સર્વ સાચ જાણ;
હોડ છટકેલીનો સંગ, પુત્ર હાલ પરદરી. આ.

માતાના વચનથી ખુદીદાસ દોષથી કહેવા લાગ્યો.

(પિતા સી કરો છો વાત) એ રાહ.

સુણ્યા સર્વ શબ્દ માત, (૨) છોડુ નહી સતી સાક્ષાત; ૨)
નથી નિર્ણી નજરે વાત. (૨) સુણ્યા. એ ટેક.

શીર જાઓ, શરીર જાઓ, જાઓ બલે જાત;
નહી દરકારે દીકા વીના, સાહસ કૃત્ય વાત. સુણ્યા.

ખુટે ખેર ખાવા પીવા, ખેર જાઓ લાજ;
વાત થતાં વિધન શું છે, નહીં કરે અકાજ. સુણ્યા.

પાછજો પરતાવું પડે (૨) એ શું કરવું કામ;

નીરખ્યા વીના મિથ્યા માનું, કુળે બલે નામ. સુણ્યા.

જીડં બાણું આ અવશ્ય, ખરી સતી એહ;

દુર્ગુણ ન દેખું એમાં, આંન બરી દેહ. સુણ્યા.

બુદ્ધિદાસનાં આવાં વચન સાંભળી તેની માએ વિચાર્યું કે આ પુત્ર નારીને પુણું માને છે, માટે મારી વાત નહીં માને, એમ વીચારી ફરીથી પણ છાંના ચરીત્ર જોવા લાગી. પરંતુ કાંઈ જૈનમૂતી ધર્મ લાભ એ શબ્દ કહી સુભદ્રાના ઘર પૂર્વક ઉભા રહ્યા. તેવામાં પવન યોગે મુનીની ચક્ષુમાં ત્રણ પડેલું જોઈ. સુભદ્રા કહે છે.

(ઇંદ્ર સભા.)

આમ શું ઉત્તમ મુની, આંખને મીચી;

કહો સત્ય વાત આપ, મોઝારે મુની.

ચોળાંણી આ ચક્ષ, પીડા શાંછે મહારાજ;

કે કંઈ કુડ કપટ, જોયું આપે આજ.

મુનીવર—હે બાધ તમારો કાંઈ દોશ નથી. પવન યોગે

ઊડતું તૂણું પડ્યું માટે આંખ મિચાઈ.

સુભદ્રા— (રાગ તિથીનો.)

સુણો મુનીવર, વિનતી એક, આજે મહારીરે;

આપ ચક્ષે પીડા અપાર, મેં નયણે નીહાળીરે.

એથી આજ ઉદાસમાં ચીત, મહારં થયું છેરે;

કાઠવું કાઠું ચક્ષથી એહ, એમ ભાશ્યું છેરે.

સુણો ગુણી મુનીરાજ, વિનતી એ મારીરે;

કરે દૂર પીડા આ વાર, ચક્ષેયી તંમારીરે.
 નહી અડવા દડે મુજ અંગ, આપના અંગેરે;
 લેવું એમ એ કણુ આ વાર, ખરા સત્ય સંગેરે.
 ઉઘાડો મુનીરાજજી આંખ, સદા સત્યકારીરે;
 કરે દૂર પીડા અરીહત, જગત ઉપકારીરે.

એમ વિનવીને સુભદ્રાએ પોતાની લઘુ લાવવી કળાએ
 જીવદાએ તે તૃણુ કહાડયું પરંતુ તેમ કરતાં તેના કપાળનું
 રંગીત કુમકુમ તીલક મુની કપાળે અંકીત થયું, તે તી-
 લક સામુ નાચુંદે જોયું.

કર્કશાના અવગુણ વિશે ગરખી.

નાર જીવો જનો કર્કસા, મન ધારી રે;
 આણે અધીક અધીક અન્યાય, વદુછુ વીચારીરે.
 બોલ બોલે બહુ બેલકતા, મનધારી રે;
 મોટુ કાજ કલેશ ઉપાય, વદુછુ વિચારીરે;
 ડરે નહી પૂર્ણ પાપથી, મન ધારીરે;
 બેલ તુમ્હ નજરની નાર, વદુછુ વીચારીરે,
 ઉતમને આરોપ દે, મન ધારીરે;
 ખસ કહેતાં આંણે ખાર, વદુછુ વીચારીને.
 ગર્વ કરી મગને ચડે, મન ધારીરે;
 કોણ સૂતા સુત વહ, વદુછુ વીચારીરે.
 હુકમ કરે હું હું કરી, મન ધારીરે;
 કરે ફેકટ બકવા બહુ, વદુછુ વીચારીરે.

અગતી સદા ધર્મ ધ્યાનથી, મન ધારીરે;
 પુરી પરનીદાની આશ, વદ્ધુ વિચારીરે.
 સાચા જુઠા કરે સર્વના મન ધારીરે;
 જ્યાં જાય ત્યાં કરે કંકાશ વદ્ધુ વિચારીરે.
 કરે કંકાશ કુટુંબમાં મન ધારીરે;
 નિત્ય નારી વદવાડ, વરદુ વીચારીરે.
 સંકટ મુકે શાંખાપર, મન ધારીરે;
 ઉજળે એનાં અધર્મ ઝાડ, વદ્ધુ વિચારીરે.
 કુલદાણુ સેવે કર્કશા, મન ધારીરે;
 નવ આજે ઊરે વીચાર, વદ્ધુ વિચારીરે.
 શીખ સજ્જનની માને નહી, મન ધારીરે;
 દુર્મણુ દાસ ધરનાર, વદ્ધુ વિચારીરે.
 નિર્જીવી નારી કર્કશા, મન ધારીરે;
 એના અવગુણનો નહીં પાર, વદ્ધુ વિચારીરે.
 સાર અસાર ન ઝોળખે, મન ધારીરે;
 કર્કશા કર્મ ચંડાળ, વરદુ વિચારીરે.

એમ કર્કશા નારીના કુલદાણુનો પાર નથી. તેવાંજ કુલ-
 દાણુ સંવનારી અને સાસુ નણુંદ મૂત્રી કપાળે તીલક બેધ;
 જુહીદાસને બોલાવી કહેતા લાગી,

(આમ અત્યારે હામ હઠાવી) એ રાહ.

તેં ને દહાડે ક્રોધ ચડાવી, અતી મૂને અપમાનીરે;
 આજ અરે મેં કાજ કરંતા, રાખોછે રખવાળરે.

સતી સતીછે તુ કહેતો તો, હડેલ સું રહે છાનીરે. તે
 સીયળ જો તુ એક ચીતથી, કુવું મુની કપાળરે.
 હમેશાં એ એવું કરતી, હરતી હાંમે હાળીરે; તે
 વહેમ ન ધરતો તું લીજાસી, વાત હવે સંભાળરે;
 પતંગરી લીધો પ્યાર બતાવી, મુર્ખ બગેચર બણીરે. તે
 દેખદેખને નીહાળ હવે તુ, સતી તણું આ કાગરે;
 સતી સતીછે તું કહેતો તો, મારી નહોતી અજાણીરે. તે
 બન્નો બન્નો જો હવે ગરોચર, જોયું સર્વે નાગરે;
 ધીક ધીક હું કહું છું તુજને, કુળ કર્યું ધુળ ધાણીરે. તે
 પોતાની માતુનો શીટકાર સંભળી મુનીકપાળે તીલક જો-
 ઈ. એકદમ અંખવાણો થયો. ને પસ્તાવો કરવા લાગ્યો.

(હું કદી ખડકોએ ખડી ઝડખે ચડી.)

ખરે ખાત, નારી કમગત, કરી આ વાત, સાચી શાક્ષાત;
 કોને જાણ કહેવું, શું મોં કાઢી આ વાર બગરે રહેવું.
 અરે આવાર, ખુરો શંસાર, નિર્ગુણી નાર, મળી તે પાપે;
 પ્રભૂ ઇચ્છું, હું આવાર, મૃત્યુ ઝટ આપે.
 કહેતી મૂઝ માત, નારી કમગત, માની નહી વાત.
 ખરે થઈ સાચી, ધીક ધીક નારીની ગત, કાગમાં કાચી.
 મિત્ર સૌ મળે, ગસ્કરી કરે, શત્રુજન દરે, થયું આ તેવું;
 સું મોં કાઢી આવાર, બગરે રહેવું.

એમ અત્યંત ખેદ પામતો માતા પક્ષે થઈ કહેછે—

(દેખા નહી કણું સાર.) એ રાહ.

દેખું નહી સતી નાર, જગતમેં દેખું નહી સતી નાર;

ધ્યાન સદા જે ધર્મમાં ધરતી, તેને ક્યો વ્યાભિચાર. જગ.
 સુખ સૌ છોડી થયા વળી સાધુ, કરી અગગો સંસારઃ
 વહાલ કર્યું સુખ વીણ્ય સાથે, ધીક ધીક તે અવતાર. જગ.
 લંપટ સાથે હું લપટાયો, બૂલી બાન ગમાર,
 કાયદો લેના મળી ફજેતી. એજે ગયો અવતાર. જગત.
 સીઅગવંતને શતી વખાણું, આંહી અંતર પ્યાર;
 નીકળી અંતે નીર્ગુણી તે, કુકૃત્યની કરનાર. જગત.

(એમ કહીને બુદ્ધીદાસે સુમદ્રાને અપમાન કર્યું તે તેના
 ત્યાગ કરી શીટકાર આપ્યો. આવું અધર્મીન કાર્ય એકદમ
 બનવાથી, સુમદ્રા શોકાતુર થઈને વીચારવા લાગી.)

(પીતાશ્ર આ કોપ તમે શો કર્યો.)

અરે કર્મ કોપ આર્યો તે કર્યો.

આરોપ અજ્ઞાન મુજ પર આદર્યો.

પુરવ કીર્તિ પાપ આવ્યા આ ઘડી, નીશ્ચે કીધી કરણી તે
 આવી નહી.

કીમેલા અપરાધ પુર્વે મેં પુગ, નિર્પરાધીપણે હું બની નીરગુણા.
 મહા દોસ જેસે લહેને વઢે, કરી કરણી આ પુરવની નહે.

(પોતાના કર્મનો દોષજે એમ ધાર્યું પરંતુ જૈનધર્મપર
 અપવાદ થવાથી પોતાનું અંતકરણ દુગ્ધીત થઈ; પરંતુ
 સાસુ સામા શબ્દોચાર પણ ન કર્યા. પણ પોતાને કંઠક
 આવ્યું માટે પસ્તાવો કરવા લાગ્યાં)

(કોઈ હાલ કહો જાકે મેરી પરીકે સમજાકે)

આરોપ મુની શીરે આવે, નીંદા જુગ માંહી થાવે;

જોમ આરોપ આવાર, આને અલંત ઉરે વિચાર.
 નિર્ગુણી નરને નારી અહંકારી, ધર્મને દેહે ધીકાર. આરોપ.
 આંચ અંડાને સાચા સત્યને, સર્વે નરને નાર;
 ટોળે ટોળાં સૌ નીંદે મુનીને, અજ્ઞાની આવાર. આરોપ.
 આરોપ અંગે મહારે રહેવું, પૃથ્વી કહે ધીક ધીક;
 મારગ દે હવે માત ધન તું, જોયી માનું મન હીક. આરોપ.
 પણ વીચારું અતરે એવું, સમર જૈન જયકાર;
 સાચ સીરેથી આંચ ઉતારી, વરત શું સર્વે વિચાર, આરોપ.
 સોહ સંકટ બલે મુને આવ, અંતે છે સત્યધાર;
 મોટું કંલક દેહે મુનીવરને, એ ધર્મપર ધીકાર. આરોપ.
 અજ્ઞાની કમરખ કરે અતી, આણી ઉરે અહંકાર;
 કાવસગ ધ્યાન ધર્મને માટે, અતીલંત તુમ આધાર. આ.
 એમ સોંકાયમાન થતી મહામતી સ્તન કર્યું ને જન-
 બીંચતી પુત્ર કરી, ને નિશ્ચય ધાર્યું કે આ અપવાદ દુર થ-
 સે, ત્યાંસુધી પણ જીવન લાગે નિશ્ચય રહીશ. એમ ધારી
 કાકિસગા ધ્યાન ધર્યું.

મહામતીને ઉદાશપણે કબેલો જોમ થી જનશાસન સુ-
 રીદેવી તો એકદમ સુર બેર ઉઠીને કહેકે—

(મુશ્કેલ છે ખાવીંદ.) એ રાહ.

મુશ્કેલ છે આ કામ, જાય સત્યવંત નામ;
 સાચને આડાવે આંચ, કપટ કરી હામ. એ ટેક.
 દુનીઆમાં શીકે લહેર, પડપંચ કરી પેર;

સત્યને અસત્ય કદાવે, કરે કાળો કેર. મુશ્કેલ.

ધરં હું હૃદયે હામ, સું જાય સતીનું નામ;

સાચાને સાચુંજ કરવું, એ શું બારે કામ. મુશ્કેલ.

અયુક્ત આ કામ, પડે શું સત્યનું સામ;

કપટ કરી કુર જન, સાધશે શું કામ. મુશ્કેલ.

કપટ જનનું કુર, કરં હું હાલ દૂર;

સત્યને અસત્ય કેરં, દેખાડું સદુર. મુશ્કેલ.

એમ જોતી સંતુષ્ટગાન થતી સધ્યાકાળે સુમદ્રા પાસે
આવીને પ્રસન્ન થઈ કહે છે.

('ખુશ રહો સનમજા.)

ગહા સતી સત્ય શયુગાર, શોક રોગ આજે;

ખરો તુજ પ્રતીવૃત્ત ધર્મ, ઇંદ્રગાં ગાજે.

શું સંકટ છે આ વાર, ઉઘસી મોટી;

દહં જય જયકારી જશ, કરી છે કસોટી.

સૌ છોડો શોક આ વાર, સુકાજ કરોને;

હું તુષ્ટમાન આ વાર, ધીરજ ધરોને

સૌ તુમ સત્ય પ્રતાપ, સુકાજ આવાસે;

હું સત્ય થકી સંતુષ્ટ, તમારી પાસે.

મુકો ડર સર્વે દુર, સુર લાવીને;

ભાખો ને ભીતર દુખ, ક્રોધ સગાવીને.

દેવીની સંતુષ્ટ વાણી સુંણી સુમદ્રાએ પોતાનો કાઉસમ
પાળી દેવીને નમન કરતી કહે છે.

(સૈયર દુખ શું દાખવું.) એ રાહ.

સાસનદેવી સાચું કહું, હેટુ થયું સર્વ સુખ;
 ધર્મ વીરક્ષ્ણ અંતરે, દે છે પુસ્કળ દુખ. એ ટેક.
 મોટો આરોપ આપ્યો મુને, સાસુ નણ્યુંદે આ વાર;
 ધીક દેછે જૈન ધર્મને, સર્વ નરને નાર. સાસન.
 ધમ ધરી મૂતી જે તજ્યા, સર્વ સંસાર સાર;
 અગમી કરી મોહ માયાને, તેને દે છે ધીક્કાર. સાસન.
 મોહી કહે મુનીવર સાથે, મોટો બેસાડે ડાગ;
 એહ કલંકના અંતરે, કરે પ્રાણનો ત્યાગ. સાસન.

સાસનદેવી—(મુરથીઓ શુરવીર) એ રાહ.

સમુર કરો સમુર કરો, દેસથી ના ડરો;
 ઉતારું કલંક અરે, ધીર ધ્યાને ધરો. સમુર.
 ચીંતા ચીત કેરી ચુને, દુખ કરું હાલ દુરો;
 શેહરમાં જનાતું ખુરો, ખેલ ખરે ખરો. સમુર.
 અસત્યને સત્ય સાર, જણાવુ થયે સવાર;
 લેશ ન રહો લાચાર, હામમાં ઠરો. સમુર.
 દેવીએ ધીરજ આપી તેથી પોને સયન કર્યું ને દેવી અદ્ર-
 સ્ય થઇ, પ્રભાતમાં સુમદ્રા ઉઠીને પોતાની નીત્ય ક્રીયા ક-
 રીને જનર્થોજની પુજા કરી.

(રાજા હું મેં કેામકા ઓર,)

હારપાર બંધ થયા શેહરના તમામ;
 ઉઠીને ઉઘાડવા, દરવાન કેરું કામ. ટેક.

જોસજોર જોર કરે, હાથે ના લગાર;
 ખેલ ખરો જોધ, કરે દરવાન વીચાર. દાર.
 નીલ વહે નીર, એમ ઉઘાડતો દાર;
 સું થઈ આ સમે મુંને, કે રખે મોઝાર. દાર.
 નથી મુજને રખે નહી, જાય છુ જરર;
 આ સમે શું ઉઘાડતાં, ગયું સૌ સહુર. દાર.
 શુર ધરી જોશ કરે, નવ ડગે લગાર;
 આમુઝાઈ આંતે ખેડો, શોકછે અપાર. દાર.

દારપુર બંધ થતાં અટકેલા લોકોનો ઠાઠાવ થયો તે લોકો
 દરવાન પ્રત્યે—

(જણવો સીતમઠ સજવાર હું.)

અરે દરવાન તું ઉઘાડ દાર, ઉચાર અમારો દીસમાં ધાર;
 જવું સેહર બહારછે મહુરત કામ, તાબેદારના થાય ખોટાજ દામ.
 દીસેછે દુખીજન બહાર આતી, ગરીબ કરેછે ઘણી વિનતી,
 નથી કેમ ધરતો અરે બાઈ કાન, ફોગટ શુંકરે તું અમોને હેરાન.

દરવાન—(ગાબરો બની) અરે બાઈ આમાં મારો વાંક

નથી અતુલ મેહનત કરી તો પણ દારપુર ઉ-
 ઘડતો નથી. માટે મેહરબાની કરી, ખીજો દર-
 વાજેથી બહાર જાઓ, દરવાનની વિનંતીથી
 લોકો ખીજ દરવાજા તરફ જાય છે. તેવામાં
 ત્યાંના આવતા લોકોએ કહ્યું કે આજે તો ત-
 માગ દરવાજા બંધ છે.

તમામ દરવાજા બંધ થવાથી શેહરમાં થતો કોળાદળ.

ઢેયત્ત—(સ્વામી શરિર સોસાઈ ગયું) ઓ રાહ.

હાય હાયે આ શું થયું, વળ્યો દરવાજો દાટ;

અગ્ની સમા સૌ અંતરે, ઉંડા પેઠા ઉચાટ. ઓ ટેક.

હાંમે હાંમે મળી મેદની, અતીજન અમુઝાય;

શેઠક થયો સૌ દીવમાં, આદરે શું ઉપાય. હાય.

કોપ થયો કોષ કારમો, પડી શાંત બગ્નર;

વહેપાર બંધ થયો બધો, રઝૂંચી રોજગાર. હાય.

પટકે માંથા પસુ ભુખથી, કરે છે રેંકારાય;

ખડ વિના જીવ ખડખડે, રોકી શકે શું કોય. હાય.

અંધકાર અટક્કી જેવું થયું, શેહર સર્વ આ વાર;

દુખ સહે કેમ આ સમે, વૃતાણો હાલાકાર. હાય.

(શેહરમાં મહા કોળાદળ થયો તેથી દરવાજા એકદમ રાજપુરે આવી રાજા પ્રત્યે કહે છે.)

(સંઘર દુખ શું દાખવું.)

અરજ મુંજો સેહર રાજવી, મુજ શીર સરકાર;

હેવાલ શેહર તણો કહું, મુંજો રાખી દરકાર. અરજ.

જીવપતિ કહું ચોમેરના, થયા દરવાજા બંધ;

ઉઘાડયા ઉઘડે નહીં, ખોટી ચાલી છે ગંધ. અરજ.

હાલાકાર થયો શેહરમાં, કરે વસ્તી પોકાર;

સહુકાર સર્વે થરથરે, દુખ પામે આપાર. અરજ.

મેહનત મુજ શીરે લખ, કર્યું બહુ બહુ બળ;

ડગે નહીં દાર તો જરા, જાણે તરવર થડ. અરજ.

દરવાન પ્રત્યે રાજા—આહા શું કોટવાળજી ચારે દરવાજા બંધ છે.

કોટવાળજી—હા ગરીબપરવર ચારે દવાર બંધ છે નેથી શેહેરમાં કાજો કોળાદળ થયો છે.

રાજા—(થાઓ તમે તૈયાર પદમણી જઇ) એ રાહ.

ઉઠો તમે આવાર, ઝટ સૌ દવાર ભગાવો. એ ટેક.

કારજ સીદ્ધ કરો ઝટ સુરથી, રાખી મન ચીંતા;

જોર કરાવો જુદા પાસે, જોઇ જીતવંત. ઉઠો.

લોહ પાસે શું બળ લકડતું, ચુરો ઝટ તેલથી;

જરા દુખના કો જન પામે, સુખ સહે નેલથી. ઉઠો.

દુખ હકાવી સુખ કરાવો, શેહેર સર્વેને જાઓ. ઉઠો.

પ્રધાન તથા કોટવાળજી—આજા મહારાજ હુકમ મુજબ જલદી ઉપાય કરીએ, એમ કહી ધણા જુદા તથા કેટલી તથા આરજ વીગેરે બળવાન લોકોને લઈ દરવાજે આવ્યા, સર્વ જુદા વીગેરે બળવાન લોક પ્રત્યે

પ્રધાન કહે છે—(સકળ ગુજર તણા) એ રાહ.

સર્વ સુરતણા, પ્રખ્યાતી શોળતા;

ઉપાડો આમ, હથીઆર આજે;

જોર છે તેવું તો, સૌ કરો સુરથી;

દુરથી દેખતાં, દિલ દુઃખન દાજે;

સર્વેની હામ છે, દેખીતી દળ ભરી;

છળ કરી શોક, છેટે પછાડો;

સાથે સૌ સુર_દો, સેનના સાથમાં,

હાથમાં લ્યો કરવત કુહાડો.
 ઝટ ઘો ધાવ આ, તંનના તાંત્રી;
 સાયથી સુર, આમાં સગાવો;
 ખુશ ખરેખાતથી, જુસની વાતથી;
 યાઓ પ્રખ્યાત, તેવું બનાવો.

પ્રધાનના કહેવા ઉપર દવાર પાડવા આવેલા કોલો
 ઓળર પકડે છે.

(રાગ ઈંચિત્ર હાફરો.)

જુદ્ધા લોકો—ઝાલો હામે સૌ હથિઆર.
 આરખ લોકો—અરે શો પડયો આનો ભાર.
 કેદી લોકો—કરો ધા સૌ એકજ વાર.
 સર્વ લોકો—ફતેહ ફતેહ કરો યાર ફતેહ ફતેહ.
 જુદ્ધા લોકો—નહીં રાખો આ આખો કોટ.
 આરખ—દરવાજાને લ્યો ચડીચોટ.
 કેદી લોકો—કરો જોસ મત ખાવી ખોટ.
 સર્વ લોકો—ફતેહ ફતેહ કરો યાર ફતેહ ફતેહ.

એમ વીચારના એક મંન તંન દર્ઠ સર્વેએ સાથે દ-
 રવાજ સાથે જુદ્ધ કર્યું, પરંતુ દરવાજા કે કોટ કણુ માત્ર
 ખંડાયા નહીં તેથી હીગત હારીને સર્વ કહે છે.

જુદ્ધા લોકો—અલ્યા દીસે આ અજગ અપાર.
 આરખ લોકો—જરૂરા જરૂર નથી પડનાર.
 કેદી લોકો—જતાં જન પડશે પોકાર.
 સર્વ લોકો—ઈનામ ઈનામ ખાશે કોણુ ઇનામ ઈ.

જુદા લોકો--ખેડા સર્વે હવે દાગેદાર.

આરખ લોકો--નાસો જીવ લઈ આવાર.

કેદી લોકો--પાછા કેદ કરે સરકાર.

સર્વ લોકો--ઈનાંમ ઇનાંમ ખાસે કોણ ઇનામ ઈ-

દુત વીગેરે તમામ જુદા કરવા આવેલા લોકો નાશી

ગયા જેથી પ્રધાને રાખને જણાવ્યું રાખએ વીચાર્યું કે

આ દેવ કોપ છે, આ કામ કાંઈ શત્રુનું નથી એમ વીચા-

રી અનેક પ્રકારના ધુપ લાવ્યો. ને સ્નાન કરી શુદ્ધ વસ્ત્ર

પહેરી ધુપ કરી પોતાનું દુખ પોકારવા લાગ્યો.

લાવણી.- (શ્રી અજીતનાથ મહારાજ) એ રાહ.

ઉઠાવી લેહર, ચડાવી ઝેર, મારે છે શેર, કારમો કેર કરો સાંખાને,

મુજ ગુન્હો, હોય તે કહો, સુંણી લઉં કાને.

રે આજ, સુણો મહારાજ, જાય છે લાજ, દેખીને દાજ, છોડનાડરને

આ રંક, રાજની અરજ, ઉરમાં ધરને.

રૈયજ દુમતાં દુખ, નાહુંછે સુખ, લાગે જોગ જુખ, કાળને ઝાઝી,

તુમ વિના, સરગતી, જાળ દીલમાં લાગી.

અરે આ વાર, દેવ દઆળ, ઉરમાં ધાર, અમારો તાલ, કરે છે શાંને,

મુજ ગુન્હો હોય તે કહો સુંણી લઉં કાને.

આ ભેખ બીખારી મરે, પશુ ક્યાં ચરે, જન શું કરે, દવાર પારાને,

કોણ પહોચે કહો આવાર, કોપ તારાને.

હવે કરજોડું કારતાર, દેવ દઆળ, અરે આવાર, ધરોને ધ્યાને,

મુજ ગુન્હો હોય તે કહો સુંણી લઉં કાને.

રાખના વીલાપથી અદ્રશ્ય રીતે દેવ વાણી થઈ,

હે રાજન કોઈ મહાસતી આવીને કુપમાં કાચા તંતુથી ખાં-
ધી ચાકણી ઉતારશે, ને તેમાં જળ ભરી કાઢશે તો તે
જળ છાંટતા દ્વારે લેવડશે પરંતુ ખીજા ઉપાય રદ છે.

રાજા પ્રધાન પ્રત્યે--(રાગ આશાવરી.)

શોક છંડાવો સૌ વસ્તીને, સર્વ થશે શુભ કાળ;
ચારજ કરંતાં ઉતાર આપ્યો, દૈવે આવો આજ. શોક.
લાવો સતી સીયલ વતીને, કુપ લપરે કામ;
જળ કાઢે જે કાચે તંતુ, ઉઘડે એથી આંમ. શોક.
તે માટે ઘો તરદી તાંનને, જેમ દુખ ઝટ જાય;
હુકમ કરો સૌ હજીર નરને, સતી સોધવા ધાય. શોક.

પ્રધાન સર્વ પ્રજા ભેગી કરી તથા તાબેદાર પ્રત્યે હુ-
કમ કરે છે.

(ઇચ્છેજી રાહ.)

હુકમ હુકમ હુકમ, સુણો સર્વેને હુકમ;
દુખ દુર કરવા લાવે, નાર લાં ઉત્તમ. હુકમ.
લાવો સતી શીયલવતી, પ્રતીજ્ઞતા પુર;
જય જણાવે સસથી તો, શોભે ચંપાપુર. હુકમ.
નીર્મળ નેકીવંત લાવો, નારીઓ અહીં;
ઝટ ઉપાય આદરો આ, લાજ રહે સહી. હુકમ.
વાત આ પ્રખ્યાત, હાલ શેહેરમાં કરો;
જો આજ્ઞા સરકારની, સૌ ધ્યાનમાં ધરો. હુકમ.
આ વાત શેહેરમાં સ્થળે સ્થળે પ્રસરીને રાજ હુકમ
માટે કેટલીક નારીઓ કુપ કાઢે જાય છે. પરંતુ સત નહીં

હોવાથી નીચશ થતી આવે છે, એમ થતાં કેટલાક વખત
જુધી શેહરમાંની તમામ નારીઓએ જય આપ કર્યું પરંતુ
સર્વના ફેરા ફેગટ થયા, આવો બનાવ જોઈ.

રાજા પસ્તાવો કરેછે (શ્રી જગતપત્ની.) એ રાગ
હવે તે સી ગતી, સત્ય શેહરમાં નથી,

હાય હાય ભાવું ક્યાથી, હું હવે સતી. એ ટેક.

અધર્મ દીસે અતી નયમાં, સતી નહી કો નાર;
નિર્ગુણી હું તપ નીવડ્યો, આબ્યું દુખ અપાર. હવે.

ગયું પ્રયોજન સહ પત્નીનું, આવી ગઈ અશંખ્ય,
સર્વે સરખી વશે શેહરમાં, કોણ રાજને રંક. હવે.

કટુ વચન સું કહેવું કોને, સર્વે સુતા સમાન.
સતી વીના સું ખશે વિપતી, જશે સર્વેના જન. હવે.

કેવી કરી કીરતારે આશમે, આખો પુણ્ય ઉચાટ;
દુખ દાવાનળ સઘળે દીલમાં, અધર્મથી વળે ડાટ. હવે.

એમ રાજા સોકાતુર થયોછે, પશુ જન તથા સર્વને
પીડા પામતા જોઈ, સ્ખલદ્રા પોતાની સાસુ પ્રત્યે કહેછે.

(વીરા વેશ્યાના ચારી.) એ રાહ.

સૂણો માતુ હમારી, આ વાત વીચારી, વદો વાહલ આણીવાણ.
આપો આજ્ઞા આવાર, ઉઘાડુ દવાર, વશ્યો એ વીચાર. વદો.
હુકમ દીયો હું કહું કરજોડી, વહાલ આંણીને વાણ.

ઝટ કહો જઉં તે મુંઝમે, માતા અતુર સુખણ. સૂણો.
જાણો છે સત્યકારી, હૃદયમાં ધારી, કોષ ઉતારી. વદો.
ભાડે અરીહંત પ્રતાપે, સત્યને બાપે, જો જશ આપે. વદો.

ધન્ય પુણ્ય યમ આચારે, માતા ચતૂરસુખણ.
 મેઢર કરીને બાબો મુખથી, પ્રેમ તણું પ્રમાણ. સુણો.
 સુભદ્રા પ્રત્યે તેમની સાસુ—(રાગ આશાગોડી)
 છળ કપટમાં સું કહેછે. આહા વહુ છળ કપટમાં શું કહેછે.
 જોયું સતીત્વપણું સૌ તારું, અવળું સું સમજાવેછે. આ.
 જાણેછે હજુ સાખ પાડોશી, દેખો શું શેહેરમાં દેછે, આ.
 બલભત્તાં સૌ ભેટી આવ્યા, તું તંત તાંલુવા શું કેછે. આ.
 નગર નારી સૌ હારી બેઠી, તું તૂંચ કેવી તરેછે. આ.
 સાસુ પ્રત્યે સુભદ્રા—સત્ય કહોછો પરંતુ મારે ત્યાં જ-
 વું છે. એમ કહી નણુંદ પ્રત્યે હાંસી
 કરતી આજ્ઞા લેખને સ્નાન કરી જન
 પુજન કરી કુપ કંઠે જઈને વીનતીકરેછે.

(લીતાળી ચોપાઈ.)

પ્રભુ પ્રેમ ધરી મહારાજ, એક વીનતી સામજો આજ;
 સ્વામી અલ્લવેસર ઉપગારી, તંન મંન દમ સતી તારી.
 સાચવ્યુ હોય સીયળ સારું, જળ કાઢવા રૂંધે વીચારું,
 હોય સાચો સીયળ પ્રભાવ, બનાવો આ સત્યે બનાવ.
 જૂઠું જરૂર આધું ન બાવો, પુરો એવો છે મુજ બાવો;
 સૌ સત્ય થકી જગ તરશે, કપટ કાર્યે કેમ ઉગરમે.
 જોઈ શાસ્ત્ર તણી સૌ રીતી, જય પાંચા જે ધરે નિતી;
 તેમ હું પણ નિતી ધારું, સાચથી આ કલંક વીસારું.
 સત્ય ન્યાય સદા હું જાણું, બનજો આ સમે સાચે સાચું.
 સત્ય હોઅતો નીકજો જળ, કપટ કીચીતે તુટો તંતળ.

સત્ય બિતરે સાગર પાળે, જુઠ કુખે તળાવ કીનારે.
 જોઈ સાંચે લખેલી રીતી, નહી ચાલે કોની અનીતી;
 વિનવું સત્ય વીનતી આજે, સત્ય પ્રમાણથી સહાય થાજે,
 એમ બાંધણ કરતી ચારણી કુપમાં બિતારી.

(એખાહરણ.)

ચલાવી ચારણી જે વારે, તરત પહોંચી કુપ મોઝારે;
 બરાણું માંડી કુપથી પાણી, હર્ષ સદિત તરાગથી તાણી.
 કુવામાંથી ઘડો જેમ લેએ, તેમ તંતુથી ચારણી ખેંચે;
 કાડયું જળ એમ કુપથી બહાર, જન પામ્યા જયજયકાર.
 આવી નવાઈ જોઈ લોકો હર્ષાતુર થયા ને કહેછે.

(એક ચતુર નાર કરકરકે સીંગાર) એ રાહ.

શેઠર તણો સણગાર, ઊંચ કુળ નાર, દૈવ અવતાર;
 સત્ય આધાર, કર્યો જયકાર, નમો વારંવાર. શેઠર.
 બિગંગ અપાર, થઓ આવાર, ખુશી નરનાર;
 સદા સૂખકાર, બિગડશે દવાર, જશે બચંકાર. શેઠર.
 સૌ સત્ય આધાર, તરે નરનાર, સત્યમાં સાગ;
 છે અજન્મ અપાર, આ ભૂગિઠાર, પાંમે જયકાર. શેઠર.

લોકોના જયજય શબ્દ થઈ રહ્યા છે તેવામાં દ્રી કરજો-
 ડી સતી પ્રત્યે રાજવી—

(બનજારા.)

બળવાંત બેન તું મારી, સદગુણી નમુ નેહધારી;
 ધન્ય ધન્ય જનુ જે તારી, ઉપનો કૂળમાં ઉપકારી,
 પ્રતી વૃત ખરું પાળનારી. સદગુણી.

શેઠરનાક સતીએ સણી, કેમ રહ્યાં અદયાપી અજાણી.
 પૂન્યવંતપર ઉપકારી. સદગુણી.
 હવે કહું કરજોડી બેની, આપો સર્વેને સુખ બેની,
 રાખો લાજ શેઠરની સારી, સદગુણી,
 બેની દયાવંત દિલધારી, કરો દવાર પુરે તૈયારી,
 દુખ ભાગો આ બચાંકારી, સદગુણી.

રાજવીનું વચન શ્રવણ કરતી, મહાસતી નવકાર સમરતી;
 દવાર તરફ ચાલી તેવામાં લોકોની એટલી મેદની મળી કે
 એક બીજને ચાલવાને ઘણી મહેનત પડે.

ખંનઝરા.

સલતત આવ્યાં સત્ય ધારી, દક્ષીણ દવાર સમે તે વારી;
 ચારણી જળ લીધું હાથે, શ્વેસૂર કુટુંબ સર્વ સંગાથે;
 રાજવીને રૈયત અપારી, દક્ષીણ.
 જન સજન સૌ સુખવાશે, પહોચ્યું નીજ દવાર પાસે;
 સતી ઉઘાડે ઊરે ધારી, દક્ષીણ.
 હાથમાં જળ ચાગા લીધું, સૂર્ય સામુ શન સુખ કીધું;
 જીભમા જન જયજયકારી. દક્ષીણ.
 છાંટતા છટ ઊઘડ્યો દવાર, ક્ષણ પણ ન લાગીવાર,
 જન પામ્યા જયજયકારી, દક્ષીણ.
 ઇંદ્રચંદ્ર અધીક હર્ષ પાંખ્યાં, કષ્ટ કંગાલ જન પણ વાખ્યા;
 આંહુદ પાંખ્યા અધીક નરનારી. દક્ષીણ.
 આ જોઇ નમર જનો હર્ષાતુર થઇ જ્યારણ કરવા લાગ્યા;

(જય બોલો ખુશી કે દમકી) એ રાહ.

જય બોલો સૌ જન સત્યકી, ખુશી કેવી આ ઓઝીયકી, જ;
 ઉત્તાશ થઓ સૌ જનનેજી, શબ્દ જય જયા ગગનેજી; જ;
 ધન ધન ધન્ય કહો આ ધડી, લેહર શેહરને પળમાં પડી; જ;
 રત રળીઆમણી કેવી કરી, પૂરપતી પ્રણમેપાએ પડી, જ;
 વાત પ્રખ્યાતી શન જળકી, ધન્ય રચના ધર્મ શીયળકી, જ;
 દેવ દુદંભી દે ગુણગાધ, રાગ રડા સૌ સુણીએ આંધ. જય.
 છુટી વાસ શી અંતરકી, ભુલે ભાન પરી ઈંદ્રકી. જય.
 ઉમરમાં આ જુક્તી મળી, ધન્ય ધન્ય કહો આ ધડી. જય.
 અમી છાંટ સૌ રથજે યર્મ, દુખ દુર્ગંધા દુરે મધ. જય.
 આવો દેવતાધ આડંબર જોઇ રાખ—

(શ્રી જગતપતી)

સત્યવંતી મહા સતી, ઉરે ધારો વિનતી;
 કુશળ શીળ છે તમારું, યુક નહી રની. એ ટેક.
 કર જોડી આ કરું વિનતી, ઉરે ધારો આપ;
 સત્ય પ્રતાપે સુખ આવીયું, નાઠાં પાપ અમાપ. સત્ય.
 નમું સર્વ પ્રજા સાથે હું, આંણી ઉરે પ્રેમ;
 ગર્ણ મુખથી સેજે લીધા, કાધાં કુશળ ક્ષેમ. સત્ય.
 ખરું સીળ ધર્મ સતી તમોએ, પાળ્યું ખાંડાધાર;
 ત્રણ દ્વાર ઉમંગે ખોલ્યા, ક્ષણ ન લાગી વાર. સત્ય.
 ઉત્તાસ આંણો હવે અંતરે, જેથી સૌ સુખકાર;
 ઝોંપે દ્વાર ચતુર્થો ખોલો, હરખે નરને નાર. સત્ય.

સુભદ્રા—(સૈયર સુખકર સંસાર.) ઐ રાહ.

છે સીયળ ધર્મ સુખકાર, રાજ રૂઢ્ય ધરીએ;
કોઈ આણે ઉરે અહંકાર, એવું નવ કરીએ. એ ટેક
શીળ ધર્મ સુખ વંચીત પુરે, ધારે ધીરે ધ્યાનરે;
ગુર વીના શું ગુણ પામવા, પ્રગટે ક્યાંથી ગ્યાન. રાજ.
આગળ ઉપને કોઈ અચાની, હલકા ખોલે ખોલરે;
આડા અવળા શબ્દ ઉચરે, કરે નહીં કાઠ તોલ. રાજ.
હુંહું કરતી હુંપદ ધારે, આણે ઉર અહંકારે;
નવાઈ ના માંને તે આમાં, નીર્ગુણી જે નાર. રાજ.
સતી સતી છું સેજે બાખે, મક્કકાતી ધરે માંનરે;
ચતુર્થ દ્વાર નહી નૃપ ઉઘાડું, વાળવા તેને સાન. રાજ.
કોઈ શેહરમાં કોઈ બહારે, કોઈ દેશ પરદેશરે;
મુકું દાખલો તેઓ માટે, લવે નહી લવલેશ. રાજ.
નીવડસે જે સતી સદગુણી, ઉઘાડશે આ દ્વારે;
સત્ય શીઅળથી જેહ ઉઘાડે, તેને જલ્દ બલીહાર. રાજ.
કેવળ કહે જન શાશન પામે, હુંહું નૃપણ સમાનરે;
સર્વ ગુણ છે શીળ ધર્મના, મોહું એને માંન. રાજ,

રાજવી—(શીધાઅળ સીખરે દીવોરે.) ઐ રાહ.

સૌ વાણી સુદ્ધ તમારીરે, વીચાર સર્વે સમજીને;
હર્ષ ધરી અંતરે ઉતારીરે, વીચાર સર્વે સમજીને,
છે એ સગવડ તો સારીરે, વી. નહી નીવડે કો અદંકારીરે. વી.
ખરેખાત દાખલો મુકારે, વી. હું પ્રથમ કહેતાં ચૂક્યોરે. વી.
બસે બંધ રહે એ બારરે, વી. હર્ષ એમાં મૂને અપારરે. વી.

પુન્યવંત પ્રતીવ્રતા એનીરે, વી. રાજો ખરી એ નીચાંનીરે વી.
મીડી અમૃતમમ એ વાણીરે, વી. નહીં ગર્વ કરે કોઇ પ્રાણીરે. વી.
સત્ય સાથે રહે સુમુદીરે. વી. અદંકારીની મત ઉધીરે. વી.
સત્ય સાથે ન્યાય સદાપેરે, વી. કૂડ કદી ઉજ્જવળ ન થાયેરે. વી.
વાહ બહાલી વાંણી તુમારીરે, વી. એન ખુદ્દી ચલાવી સારીરે. વી.

એમ વીનંતી કરતો રાજવી, મહા સતીને પહેરામણી કરે છે.

(ખંખરા.)

સદગુણી એન સત્યકારી, આજ આજા પાજો હમારી;
આમુસણ આજ હું આપું, મુજ હૃદયેથી કષ્ટકાપુ.
તે લ્યો ઉરે વિચારી. આજ.
આમાડી જરીયન પેહરો, અંતરે ન આંણો ચેહરો,
બાઇ આપે ભગી લ્યો ભારી. આજ.
સહરમાં દેખુ તને દીવો, એના ચીરંજીવી ભવ જીવો,
બગવંત બહુ ખુદશાળી. આજ.
ગઇ ઉમર આખી મારી, નહીં કાંઇ પતીવ્રતા ભારી,
તુમે પાક્યાં પુર્ણ પુન્યસાળી. આજ.
ઉમંગ અતી થયો આજે, લ્યો વસ્ત્ર સર્વે સુમકાજે,
આશ એવી થઇ મારી. આજ.
પુર્ણ પુન્યે આપ પધાર્યો દુખરાજ પ્રગ્નનાં વાર્યો,
શેહેર ચાલાકી શણગારી. આજ.
સત્યે શોભે આ શણગાર, ઉરે આણું ઉમંગ અપાર,
મને પેહર્યો શૃંગ પુન્યસાળી. આજ.

સતીને જરીઆંની આભુશણ આપી રાજ પ્રધાન પ્રત્યે.

(ખુશ રહેા સનમળ)

કરો કાજ તાકીદે તૂત, પ્રધાના આજે,
ખુશ તણી જેમ જુગ માંહી. વાસના ગાજે,
ઘો ધાવ નગારે હાલ, શેહેર શણુગારો,
વિધવિધ વાજ આવાર, હીઆં વજડાવો.
ઘો દુખી જનોને દાન, દીવમાં ધારી,
કરો ખુશી ખુશી આ વાર, ભેખ ભીખારી,
સોભાવો સીદી ખગર, બરી બબકાને.
છાંટો સૌ સ્થળે રંગ, જીણા ઝગકાને,
કહું સર્વ થકી શ્રીકાર, ખગર કરાવો.
કુમ કુમતી રાતી રેત, રસ્તે વેરાવો,
શણુગારો સેના સર્વ, સંગ પહેરાવી.
ઉછરંગ ધરી આ વાર, લ્યો કાજ ખનાવી,
ધર્મ કાર્યની ઢીલ, દીલે નવ ધારો.
આજા શ્વીકારી આપ, ઉઠો તત કાળો,

પ્રધાન—સર્વ કામ કરી આવી રાજ પ્રત્યે કહે છે.

(રાજ હુંમે કોમકા, ઝોર ઈંદ્રમેરા નામ.)

હુકમ મુજબ મે ખજવ્યું, શ્વાંગી સર્વે કામ,
ચીતમાં જે ચીત વોતે, ફરગાવો તમામ;
સજન વર્ગ સર્વ ઉભા, આગ હારોહાર.
ઢોલને દુદામા ભેર, ધમકતી આ વાર,

વાજાં વાગતાં આરાગ છત્રીસે બદા ;
 સેના સંગથી ભરી, મુકી નથી મણા.
 સકળ સોભેતું છે સહેર, સૌ કરી તપાસ,
 સર્વ સુખ ચેનમાં, કો નહીં ઉદાસ;
 જ્ય જ્યાને સુખ શબ્દ સહેરમાં વશ્યા.
 દુખ જેવા દેદાર આપ રાજથી ખશ્યા,
 રાજ સર્વ સેના તથા મોટા મોટા સજ્જન સાથે ગા-
 જતે વાજતે મોટા ધામ ધુમ આડંગરે મોટા મહોસવ સ-
 હીત મહાસતીને પોતાના ન્યાનકે પહોચાડે છે તે વખત
 આચ્છવગા આવેલા નગરજનો.—

(મારે આજની ધડી છે રળીઆમણી.)

વારે વાહસી બનીઆ, યુક્તી સાણીજે;	
પ્યારે પુરી કીધી પ્રભુએ, મેહરબાનીજે.	વારેવાહ.
સુખ ડંકા વાગ્યા, સતકેરા આ સમેજે;	
નાચે કુદેને સર્વે જન, રમે જમેજે.	વારેવાહ.
ગુણ ગાવો સતીના સૌ, ઉમંગથીજે;	
સંકટ સૌનું હણ્યુ જેને, ઉછરંગથીજે.	વારેવાહ.
કંચન વરણી કીધી, કાયા માટીનીજે;	
નામ નીર્મળ સીઅળ, ની કસોટી થીજે.	વારેવાહ.
ઉજવ્યાં માત પીતા સૌશ્વસુર કુળનેજે;	
જેને સીળ સાચવ્યું, ધરી સચુરને જે.	વારેવાહ.
કરજોડી કેવળ આજે, વીનવેજે;	
શ્રીયળ ધર્મ સૌ તપથી, સેષ્ટછે જે.	વારેવાહ.

ન વાંચીત પુરેકોડ, મન તણાળે;
 આંની બાપે સવર્ગે છે વાસ તે તણાળે. વારેવાહ.
 સીળ ધર્મે આધીન, આદા દેવતાળે;
 સીવસુખ લેવા સજ્જન, સેવતાળે. વારેવાહ.
 સીળ ધર્મે સતીઆ, ઉપન્યાંળે;
 દુખ દાવા નળ પુરથી દુર કર્યાળે. વારેવાહ.

મહા સતીને પોતાના ગૃહ પુરંક, પહોચાડી સર્વ રાજ
 પ્રજા બેઠાછે ત્યાં મહાસતી પ્રતીબોધ આપે છે—

(સુકુત કરના સૌ કરશે) એ રાહ.

સીખ સુણો નરનાર, અરે આ સીખ સુણો નરનાર;
 સાથે જરૂર યનાર અરેઆ, સીખ સુણો નરનાર;
 નિર્ભય થઈ નથી કોઈ આવ્યું, અંતે સર્વે જનાર,
 ક્ષમા કહેતાં ખડ માટીધ્યા, મોટા બાળ ભુપાળ. અરે.
 દુનીઆ સુખ તણ તૂત જાવું, પકડે જ્યારે કાળ;
 આંતાં કેમ ન ધરવી તનમાં, ભય મોટો ભયંકાર. અરે.
 તે ભયની ડર ઉરે આણી, નીતિ ધરો નરનાર;
 અનિતીથી અજગા રહેવું, એ મોટો ઉપકાર. અરે.
 સાસ્ત્ર કહે સૌ સાચું જાણી, કરો દીન દયાળ;
 અજગો કરો અહંકાર ઉરેથી, ગુણ લઈ ગુણકાર. અરે.
 ધિક દયાને નદીં ધર્મ ધરેતે, ધુડય કરે અવતાર;
 ઉતમ ભવ આ એક ભવીનો, ગુણ ન જાણે મમાર. અરે.
 જ્ય પામ્યા જન ઉતમ ધર્મે, સીખ્ય થયા સીરદાર;
 ધર્મ થકી સૌ સંપડે સીદી, પાપે પ્રલે યનાર. અરે.

જીવનમાં જસ વાધે ઝાઝો, ઉતમ જે અવતાર;
 ધર્મ ધ્યાનમાં ધસે સત્તા તે, અધીક લહે સુખ સાર. અરે.
 અકલ હીણુ ન સીખ વીચારે, કર વીસે અહંકાર;
 શાસ્ત્ર ગુણના સવળા માને, નર્ક તણા અધીકાર. અરે.

આ ઉપદેશ સાભાળી નૃપ કહેછે—(અંતે જય થશે)એરાહ

ધર્મ ન્યાં દશે. જરૂર જય થશે;
 સુખ સંપત્તી પાંપશે, પાપ ત્યાં પ્રત્તે થશે. એ ટેક.
 ધર્મ જૈનધર્મ છંડવાને કર્મ, દૂષ દુરે જશે. જરૂર.
 સીખ સર્વ સત્યછે, અધર્મ ત્યાં અશત્યછે;
 જતા જ્ઞાન સુખ સમાન, ખુશ નહી ખશે. જરૂર ધર્મ
 જૈનધર્મ પાંખસે, જરૂર સુખ જામશે;
 ગુણવાન, ધરે ધ્યાન, પ્રાણુમાં ઠશે; જરૂર.
 જેમાં ન્યાય રીત, ત્રીસે ખરી ખચીત;
 પ્રીતે ધાર' નહી વીસાર, મનમાં એવશે. જરૂર. ધર્મ.
 રાજાએ જૈનધર્મ અંગીકાર કર્યો' તેમજ સર્વ નગરજનો
 પણ સતી પ્રત્યે વીનવવા લાગ્યા.

(ખેડા બાઈ બુડતો તારોરે)

બેની એક અરજ અમારીરે, સુંણો તમે દીલમાં ધારી; ટેક
 પુન્ય સંયોગે, પામ્યા આજે, સતી તમારો સંગ;
 મેહર કરી જૈનધર્મ ધરાવો, એહ અમેને ઉમંગ બેની.
 અવર ધર્મ ન ધ્યાનમાં લેવો, ઉલાશ એવો આજ;
 મેહર કરીદ્યો મારગ સારો, જેથી સૌ શુ કાજ. બેની.

સનતી સતી સીખે સોભે, ટેકી સોભે તંન;
 લીલ યકી જેમ વાડી સોભે, ધર્મે શોભે સજ્જન. યેતી.
 પુરે પુરે આજ ઉત્તાશ ઉપન્યો, યેન અમારે ગંન;
 જન ધર્મ જ્યારે પાળીએ પ્રીતે, જાંજીએ જીવીતધન. યેન
 દાખતો જોયો આ દ્રષ્ટીતી, જેમાં સગડીત સાર;
 જ્ઞાન પ્રકાશનો સમાશ જેમાં આદરતા ઉપકાર. યેતી.
 સર્વ નગરજનો તથા વૃષ્ટી ને મહાસતી જૈનધર્મ ધ-
 રાવીને કહેછે,

(ઇંદ્રસભા.)

ચડતી કળા ચતુર, સુણો ધરતા ધર્મ ધ્યાન;
 નીર્મળ ન્યાયે સેવતાં સુખ સર્વજના સમાન.
 જરૂર જાણી જૈનધર્મ, ચતુર ચુકશે નહી;
 પુન્યના પસાએ મલે, સર્વ સુખ સંપતી.

સર્વ ભાંડો જૈનધર્મ ધરી હરખતા હરખાતા જાયછે.

(જય બોલો ખુશી કે દમકી.)

જય બોલો જૈનધર્મ ધરી, ખુશી મળી આખરે ખરી. જય
 હરે ધરી તે આશાફળી, લાવ લીઓ જન લેહરા કરી જય.
 નમો લાલ સૌ લળી લળી, પુન્ય સંયોગે સતી મળો, જય.
 શેહર માંહી સત્યવંતી ખરી, દુષ્ઠ દીસા સૌ દુરે કરી. જય.
 આવો સલ વૃતાત જોઇ ખુદીદાસનો પસ્તાવો.

(રે ક્યો વેશ્યાએ કેર) એ રાહ.

મેં ક્યો કારમો કેર, કુડા કોધમેર, ઉડાવી લેહર. દીધું દુખ ભારે.
 ખરી સતી પાળે સીજ ધર્મ, ખડકની ધારે.

જોયું નહી કાંઈ, અતી અમુઝાઈ, કરી દુખદાઈ, અરે મેં એને;
ધીક ગાની માતની વાત, તિરસ્કારી તેને.

અરે આવાર, યયો લાચાર, જોઈ સતકાર, સતી તર છોડી;
માયું પ્રભુ પાસે માફ, હવે કરજોડી.

જોયો આચાર, સત્યનો સાર, વિશ્વ આધાર, તથા મેં ત્યારે;
ખરી સતી પાળે સીજ ધર્મ, ખડકની ધારે.

ચીતમાં પરતાવો કરતો સુભદ્રા પ્રત્યે યુદ્ધીદાસ—

(સ્વગત ખંજરા) પ્રીય મીત્ર વિના હો ભાઈ. એ રાહ

મેં દીઠા વીના દરકારી, સદગુણી સતી સુખકારી;

આચાર ક્યો, મેં અળગો, મિથ્યાતિ ધર્મે વળગ્યો;

મોટી ભુલ એ મારી.

સદગુણી.

મેં કોઈ ભરી વાંછુ કહાડી, શાંણા સાધુને એખ લગાડી.

તું તુજ બળથી તરનારી.

સદગુણી.

આપ્યો આજોપ મેં દુખકારી, નમે વાત ચલાવી નહારી.

રાખ્યું નામ તે જય જયકારી,

સદગુણી.

સલ સાચે ઉજવ્યું આજે, ભૂત ભૂમિ વાસના ગાજે.

પ્રતીષ્ઠત ખરું પાળનારી.

સદગુણી.

મેં કપટ કામના કીધી, નાર ઉતમ ફૂળની લીધી;

જોને ઉજવ્યું નામ આવારી.

સદગુણી.

કહું કુળવાન સલ ધરસે, તારી પરને પોતે તરશે;

વડુ નજરે વાત નીહાળી.

સદગુણી.

મેં ક્યું અપટલું આવું, હવે પડે ઉરે પરતાવું;

નેકો સત તણી છે ન્યારી.

સદગુણી.

દેવે માફ આજ હું ગાગું, ધર્મ કુળ તણે તે લાગુ;
 સેતુ જેન ધર્મ સનેહ ધારી. સદગુણી.
 સાર જોયો સર્વે નીદાણી, જોમાં સાદખી સર્વે બાળી.
 જેન ધર્મ અત્યંત ઉપકારી. સદગુણી.

(સ્વામીનું નીમંજ બાપણુ સાંભળી સતી. —

(પંથ ચલાયો બે દરકારી.) એ રાહ.

સોય કરો નહીં સાંભી મારા, લખ્યા લલાટે લેખ;
 બળવાન થઈ દુખ સુખ આપે, યાવે નહીં મીન મેખ. સો.
 આભાર મોટો આપ ગાતુનો, જાણુ હું મન માંય;
 ઉજવળ કીધું શીળ ગાહર, જાહેર કર્યો ઉપાય. સોય.
 જસ પાંખી હું જુગમાં ઝાઝો, સર્વે સાસુ પ્રતાપ;
 સતી શેદરમાં હાલ જણાવી, ગુણુ છે એહ અમાપ. સોય.
 સોય કરો શા માટે સ્વામી, થયું સર્વે શ્રીકાર;
 સાસુ શબ્દ પ્રતાપે સર્વે, શેહર પાંખ્યું ઉપકાર. સોય.
 ધન્ય ધન્ય એ સાસુ માહરાં, સફળ કર્યો અવતાર;
 જય જય વાંણી જન વહે તે, સર્વ સાસુ ઉપકાર. સોય.
 સોય સર્વનો ત્યાગ કરીને, ધરો ધર્મપર ધ્યાન;

સુખ દુખ સૌ ઉદ્ધમ પ્રમાણે, પણ ધન્ય જીવીતદાન. સોય.

સાસુનો ઉપકાર ગાંનતી, મહાસતી યુદ્ધીદાસ સાથે સુખ
 ભોગવતી ચીરંકાળ સુધી જનધર્મ પાળ્યો પછે મહા સતી
 પોતાનું કુટુંબ વર્ગ. ચમુર સહીત ભેગા કરી આગા ગામેછે.

(અગનીરે દેવા પ્રભુ અગનીરે દેવા.) એ રાહ.

આગારે લેવા આવી, આગારે લેવા;

આપો સૌ આ વાર, આવી આજારે ભેવા. ટેક.
 નીરખું નેત્રથી આ વાર, નથી સંસારમાં સાર;
 ધર્મ વીના તે ધીકર, જન પાંમર જેવા. આપો.
 હવે જતાં સુની જાન, ધરં ધર્મ કેરં ધ્યાન;
 તથ તન અભીમાન, પુણ્ય પ્રણામ એવા. આપો.
 સુંજો સર્વ અરજ એક આંણી અંતરે વીવેક;
 પુણ્ય પ્યારી સંયમ ટેક, મીઠા જાણું મેવા. આપો.
 ત્યાગું સૌ સંસાર રીત, પુરી ચારીત્રથી પ્રીત;
 તયાં એથી સૌ ખચીત, વંદે સુરનર જેવા. આપો.
 જોને ત્યાગો છે સંસાર, પાંખ્યા ભવ થકી પાર;
 વંદે સર્વ નરને નાર, તેની કરવી સેવા. આપો.

સર્વ થિસુર કુળના જનો—

(એક ચતુર નાર કર કરકે)

મહા સતી નાર, કયો જયકાર, ધન્ય અવતાર;
 ઉતમકુળ નાર, પામો ભવપાર, આજા આ વાર. મહા.
 ધૃત્વ આ વાર, સદા ઉપકાર, ધર્મ આધાર;
 જૈની જયકાર, ધરવો આ વાર, પુણ્ય છે પ્યાર. મહા.
 ઉમંગ અપાર, સસ શણુગાર, ખરો આચાર;
 લેવો આ વાર, આપો તત્કળ, પ્રીતે પાળનાર. મહા.
 અધીક ઉપકાર, તમારા નાર, નમીએ આ વાર;
 ધર્મ શણુગાર, કયો જયકાર, નમીએ આ વાર. મહા.
 સુભદ્રાના થિસુર કુટુંબે જૈનધર્મ આંગીકાર કયો ને સુ-
 ભદ્રાએ ચારીત્ર અહણુ કર્યું. પોતાના મનોકામ્ય સફળ થવા-

થી મહાસતી શીળ ધર્મના ગુણ ગાય છે.

(વિનતી ધરજયો ધ્યાન.) એ રાહ.

દુજો શીઅળ સમાન, તપ નહી દુજો શીઅળ સમાન. ૨૬

ઉરે ધારી એ ધર્મ સેવો, રાણી નીર્મળ ધ્યાન;

દુર રહે સૌ દુષ્ણ દાવાનળ, સુખ સ્વર્ગ સમાન. તપ.

જશ વાધે આ જુગમાં ઝાઝો, આવે નહોં અપમાન;

વાંચીત સુખ મળે તે ધર્મ, સુખ સ્વર્ગ સમાન. તપ.

પુન્યદાન સૌ તેના પાછળ, આગળ એ ધર્મ ધ્યાન;

જગન્નત્રાને ઉપાસી તપ, સૈથી આગેવાન. તપ.

મુક્તી મારગ આ દેહ પાસે, જણો સર્વ સજન;

મોહ ઉતારો પરમારમ્ભો ધારી નીર્મળ ધ્યાન. તપ.

જયવંતા જય પામ્યા જેથી, નીત્ય નમે ગુણવાંન;

શીળ તણા ગુણ અપાર દીસે, સુખ સ્વર્ગ સમાન. તપ.

આ લોકે જાહુ ધનત વાધે, પરલોકે પુણ્ય માન;

નિતી ચુક્યો જે શીઅળ તણી તે, ધીકાર જીવીતદાન. તપ.

શ્રી જૈનધર્મ જણાવે સાચું, શીઅળનાં કરે વખાણ;

કેવળ કહે સાર હ્યો પ્યારા, એપર આ આખ્યાન. તપ.

શીળ ધર્મમાં અત્યંત ગૂણ છે, એમ મહાસતી સુમદ્રા

શીળ ધર્મના ગુણ માતી, ચારીત્ર નીર્મળ ધ્યાને પાળી પ્રાંતે

સદ્ગતીના ભાજન થયા.

(ઓધવજી સદેસે કહેજો શ્યામને) એ રાહ.

જસ પામ્યા જયવંતા જુગમાં સત્યથી,

જણો સર્વે સુકળવંત, નરે નાર જો;

દરીશ્વંરને સતી જે તારા લોચની,
 રથુર્જીબદ્ર મુની પામ્યા શીઘ્રજે સાર જો. જશ પાંખ્યા.
 સીના સતીને ચંદ્રજાણી ધ્રુવતી;
 એવી સીયગવંત સતી યદ્ય સેલજો.
 સત્ય પ્રભાવે સુગદ્રા સતી થયાં;
 સત્ય વીના નવ સ્વર્ગે ચાલે જોરજો. જશ પાંખ્યા.
 મહીમા મોટો સીળ તણે શાસ્ત્ર કહે;
 બવી બહુ પાંખ્યા બવસાગરથી પારજો.
 સર્વગ સુખ લઈ સમકીત મારગ સાધીયો,
 નાંમ રહ્યું આ મૃતજુનીને ઠારજો. જશ પાંખ્યા.
 નીત્ય નમે ચુચુવંતા સજન તેહને;
 સદા અંતરે આંણી ઉલટ પ્યારજો.
 નૃણ્ય થકી પણ્ય તુચ્છ દીશે આ લોકમાં;
 ધીક શાસ્ત્ર કહે નીંચુણીનર નારજો. જશ પાંખ્યા.
 શ્યાંન થકી તુચ્છજે તે જન સંસારમાં;
 ઉગરે નવ આવે સુખ લગારજો.
 પુર્વે પ્રાપ્ત યાય નારકી ખાંચમાં;
 એમ જણાવે જૈનશાસ્ત્ર આ વારજો, જશ પાંખ્યા.
 જરૂર જુઓ જન જશ નહીં એ સરધા થકી;
 લક્ષ્મી લેહર સૌ તજી જાય તે વારજો.
 લખેસરી બીખ માગે લપટ ચાલથી;
 જોયું ને વળી આગળ જો જો યરજો. જશ પાંખ્યા.
 શ્રી જૈન સંધને પ્રણમું આજે પ્રીતથી;

મુધારીને વાંચે સીજ વીરતારજો.
 ઠાકરસી સૂત કેવળ આજો વીનવં;
 માણી માણુ ચુક તુણી આ વારજો જશ પાંખ્યા.
 લેશ દ્રેશના કરસો બાધજો મુજપરં;
 બનાવ્યો આ સાચો સૌ વીરતારજો.
 શાસ્ત્ર ઉપરથી રચ્યો જીમ અગ્રે કરી;
 માફ આપતાં શોધો સાર રસારજો. જશ પાંખ્યા.

સમાપ્ત.

અગાડિયી આશ્રય આપનાર સં ગૃસ્થે ના નામ.

અમદાવાદ.

- ૧૦ સા. મળીલાલ મનસુકરામ.
 ૧ સા. મોતીલાલ માંણિક્યંદ.
 ૧ સા. મોતીલાલ બેચરદાસ.
 વીરમગામ.
 ૧ સા. મનજી સાંતીદાસ.
 ૧ સા. મગન ચતુરદાસ.
 રામપુરા.

- ૧ શેડ. ઉગરચંદ ગલુકચંદ.
 ૨ દારબારી. નગીન અમૃતલાલ
 ૧) સા. ચક્રબાઈ મોતીચંદ.
 ૧ સા. પરસોતમ ખુશાલદાસ
 ૧ સા. પરસોતમ ડોસા.
 ૧ સા. લલુ ડાગરશી.
 ૧ સા. ગગન ટોકરસી.
 ૧ સા. ખુશા લડોસા.
 ૧ સા. દોલા સાંકલચંદ.
 ૧ સા. ગગન નરસીરામ.
 ૧ સા. સાંકલચંદ લખમીચંદ
 ૧ સા. લાલચંદ બવાન
 ૧ સા. પોપટ કલાંજી

માંણસા.

- ૨ સા. માંણિક્યંદ રાંચચંદ
 ૧ સા. મોતીરામ કીશનાથ
 ૧ સા. ગુલાલજી બારજી
 ૧ વકીલ. મનસુકરામ મુલચંદ
 ૧ શા. મુલચંદ સરપચંદ
 ૧ સા. લલુ ગેદલાદાસ
 ૧ સા. જ્યેષ્ઠ ઉગરચંદ
 ૧ સા. મનસુકરામ છગન
 બીલોદરા.
 ૧ સા. હરખચંદ હાથીરામ
 કોલનજી
 ૧ સા. મુલચંદ તરબોવન
 સીતવાડા.
 ૧ સા. અમયા લાલજ્યેષ્ઠ
 ૧ સંઘવી કુતેચંદ ધર્મસ
 ૧ દાકોર. કરણસંગ રણછોડજી
 સેજીજી.
 ૧ સા. નાનચંદ ગલુકચંદ
 કલોલ
 સા. મોહનલાલ મગનલાલ
 આંકલાવ.
 ૨ સા. ચતુરદાસ રામચંદ

વીક્રમ સંવત ૧૯૫૦ના આસો વદ ૧

જાહેર ખબર.

કે આ ચોપડી સામગ્રી મંગાવનારને દા. સેકડે ૧
એકે એટલે સોઢ નંગના રૂપાન પડશે તે પચાસ ગં
ગાવનારના રૂપાના પડશે માટે જે જાહેરોને મોખ આ-
વે તેઓએ પોરટ માંદગત નાણા મોકલી નાંચેના ઠેકાણેથી
મંગાવી લેવી. તતજ મોકલી આપીશું એજ વીનંતી.

રામપુરા—શા. કેવળદાસ ડાકરશી.

અથવા લાલચંદ ભવાન.

કાગળનો હિતર તરત આપવામાં આવશે.

પરચુરણ મંગાવનારને ફીંગત લખ્યા પ્રમાણે બેસશે.

